

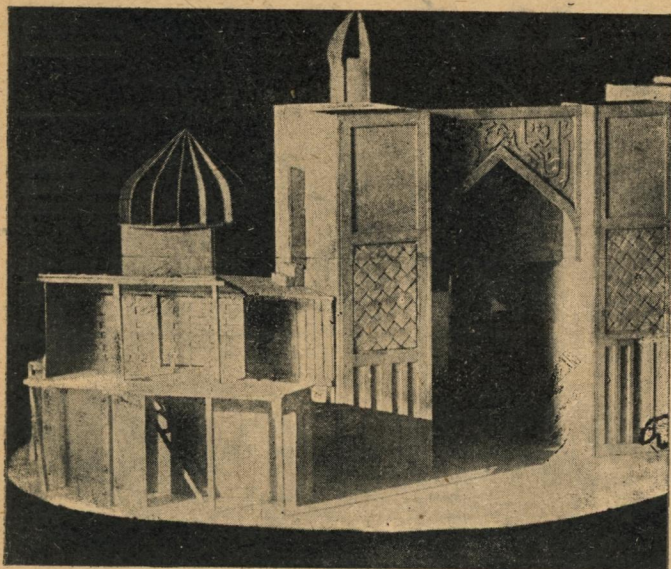
6474

Нове Виступство

1928

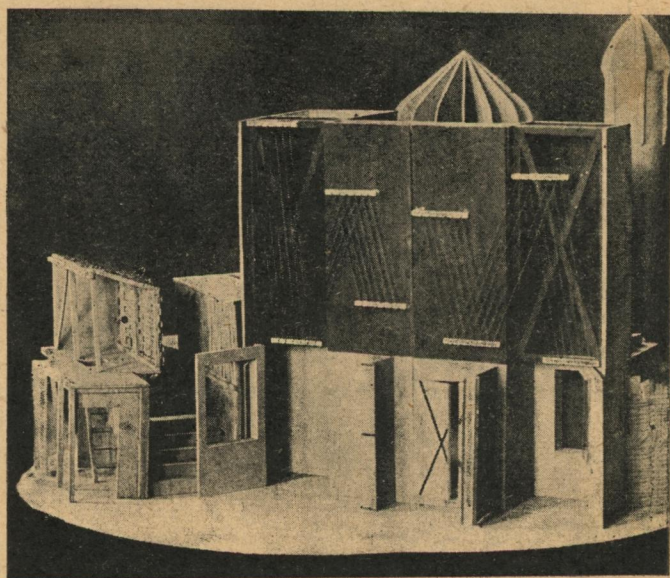
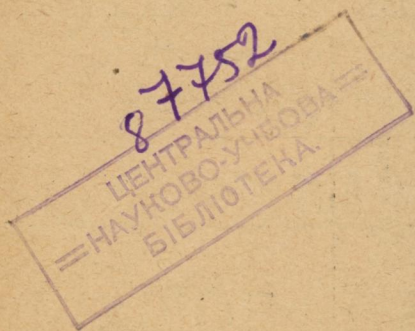
№ 8

к. 6474

Манети до п'єси „Заколот“
Худ. Г. Цапок

1928
мччч

Держдрамтеатр ім. Франка

КРАЄВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телефон 20-96 і 15-85

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

З вівторка 6 березня

1-й

ім. К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

2-й

ім. КОМІНТЕРНА

вул. 1-го Травня

Каса з 4 год.

3-й

ЧЕРВОНИЙ МАЯК

Сергієвський майдан

Каса з 4 год.

4-й

ім. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

5-й

ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

В робітничих
районах

6-й

ЖОВТЕНЬ

вул. Жовтневої Ре-
волюції. № 32
(кол. Москалівська)

7-й

ПРОЛЕТАР

(кол. Современний)

ріг Кладовищенської
та Гіпської вулиць

Каса з 4 год.

≡ МОРСЬКИЙ
ЯСТРУБ ≡

≡ КРУГ ≡

≡ КАТЬКА ≡
БУМАЖНИЙ РАНЕТ

ЧЕРЕВИЧКИ

≡ ВАНЬКА
Й МЕСНИК ≡

6, 7, 8,

МАБУЛ

9, 10, 11

≡ ДИТИНА
БАЗАРУ ≡

≡ ТАКА
ЖІНКА ≡

ЧОРНИЙ
КОНВЕРТ

СТОЛИЧНА ДЕРЖАВНА ОПЕРА РИМАРСЬКА, 21. Телефон 1—26. Талонні книжки дійсні тільки до 25 березня	Вівторок 6 березня Абонементи Б Червоний мак балет на 4 дії 24 еп.	Середа 7 березня абонементи А. Тарас Бульба Опера на 6 дій
	Четвер 8 березня Червоний мак балет на 4 дії, 24 еп.	П'ятниця 9 березня Кармен Опера на 4 дії
	Субота 10 березня Червоний мак балет на 4 дії, 24 еп.	Неділя 11 березня ВИСТАВА ПАМ'ЯТИ Т. Г. Шевченка

ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібкнехта 9
Тел. 1—68.

Вівторок 6 Березня МІКАДО	Четвер 8 березня „Яблуневий полон“
Середа 7 березня Закрита вистава Спілки гірників	П'ятниця 9 березня СЕДІ
Субота 10 березня Неділя 11 березня ГАЙДАМАКИ	

Початок о 8 год. веч.
 Квитки продають з 11 до 2 год. та з 5 до 8 год.

РОЗКЛАД МУЗИЧНИХ ПЕРЕДАЧ НА БЕРЕЗЕНЬ МІСЯЦЬ			
ЧЕРЕЗ СТАНЦІЮ НКО		ЧЕРЕЗ СТАНЦІЮ НКПТ	
6-го Вівторок	Камерний концерт піаністки Сла- винської—Музкер. Полфьоров.		
7-го Середа	Радіовідпочинок—Музкер. Полфьоров, концертмайстер Мідний.		
8-го Четвер	Камерний концерт—віончеліста Гель- фанбейна. Музкер. Ліницький.	„День робітниці“—музкер. Ліницький.	
9-го П'ятниця	Радіовідпочинок—Музкер. Сердюк.	Вечір розваги музкер.—Богуславський	

„МУЗИКА—МАСАМ“

ЄДИНИЙ В УСРР МІСЯЧНИК МАСОВОЇ МУЗИЧНОЇ РОБОТИ

Орган УПО НКО, Всеукр. Муз. Т-ва ім. Леонтовича, Культвідділу ВУРПСу
та ЦК ЛКСМУ

ЗА РЕДАКЦІЄЮ

колегії, до складу якої входять: т.т. М. Христовий (Зав. Від. Мистецтв НКО), П. Козицький (Голова Всеукр. Муз. Т-ва), Н. Рабічев (Зав. Культвідділу ВУРПС), О. Філіпов (ЦК ЛКСМУ) та Ю. Ткаченко (член Президії ЦП Всеукр. Муз. Т-ва).

ЗАВДАННЯ ЖУРНАЛУ „МУЗИКА НАСАМ“ Є:

освітлювати з марксівського погляду основні питання музичної науки, музично-громадського життя й муз. мистецтва в галузях політосвітньої роботи, соціального виховання та профосвіти;

пильно стежити за важливими питаннями сучасного масового музичного життя й обговорювати їх;

одкрити свої сторінки для обміну думками й досвідом своїх читачів та музкорів;

давати поради та вказівки в справах: самоосвіти, організації й провадження муз. роботи з хором, оркестром, муз.-хор. гуртком то-що, в справах муз. репертуару, гігієни, писання дописів й ін.;

інформувати про явини музичного життя України, Рад. Союзу та закордону, подавати огляди музичної преси УСРР, СРСР та закордону й містити рецензії й критику на нові муз. твори й книжки з музики.

Дати масовим музичним організаціям, гурткам й т. ін. новий репертуар з ніде недруківаних музичних творів кращих сучасних композиторів (7 хорів, 4 романси, 4 твори для духового оркестру, 3 для оркестру народних інструментів, 2 твори для кобзарської капели, 2 для струнного та 2 для вокального ансамблів).

Примітка: Крім того ноти подаватиметься і в тексті.

КОЖНЕ ЧИСЛО ЖУРНАЛУ „МУЗИКА—МАСАМ“ СКЛАДАТИМЕТЬСЯ З ТАКИХ
ВІДДІЛІВ:

- 1) Провідна стаття,
- 2) Організація музроботи (зміст, форми й методи масової муз. роботи, музика в клубі й сільбуді, в школі, в побуті, музична грамота то-що),
- 3) Трибуна музкора,
- 4) Дописи з місць,
- 5) Вказівки й поради,
- 6) Матеріали для самоосвіти (популярно-наукові статті з теорії й історії музики й ін.),
- 7) Музичне життя всесвіту (дописи, огляди преси, хроніка музжиття УСРР, СРСР та закордону, хроніка музичної творчості,
- 8) Бібліографія й нотографія,
- 9) Наше листування,
- 10) Музична розвага,
- 11) Інструктивно-інформаційний матеріал (офіційний),
- 12) Нотний додаток.

Кожен журнал має 2 поліграфські аркуші тексту і 8 сторінок нот.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

На рік 3 крб. — коп.	На 3 місяці 85 коп.
„ 6 місяців . 1 „ 60 „	„ 1 „ 30 „

Окреме число в роздрібному продажу—30 коп.

Кожен річний передплатник, що внесе передплату сповна, дістає право купувати через редакцію: 1) всі муз. видання видавництва УСРР за знижкою в 20%, а видання Всеукр. Муз. Т-ва ім. Леонтовича—за знижкою в 30% 2) музичні інструменти—за знижкою в 5%.

Адреса редакції: Харків, вул. Артема, 29, НКО (кім. 16).

Передплату можна здавати до кожної поштової установи, сільськогосподарським, районним та сільським уповноваженим видавництва „Радянське Село“, секретарям сільрад, учителям, або надсилати **безпосередньо до видавництва на адресу:**

Харків, Пушкінська, № 24 „Радянське Село“ для журналу „Музика—масам“.

Нове Мистецтво

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

Рік видання IV

Редакція: Харків, вул. Лібкнехта, № 9

Телефон № 1-68.

№ 8 (78)

6 БЕРЕЗНЯ

1928

Коректив у театральній роботі серед мас

Нарада в справі театральної роботи, що відбулася наприкінці лютого поточного року при Культвідділі ВУРПС, набрала не тільки культурного, а й широкого громадсько-політичного значіння. По-за тим, що вона притягла до себе увагу всіх наших культурницьких організацій,—поруч з партійними державними органами та профспілковими організаціями й мистецьких об'єднань та драматургів,—ця нарада з одного боку дала широку картину того культурного процесу, що нечуваним темпом зростає в глибинах українських робітничих мас, позначаючись великою жадобою робітництва до театру, передовсім до українського театру, а з другого вона виявила безліч болячок і хиб на фронті обслуження робітництва театром.

Серед низки справ суто практичного значіння нарада поставила на чергу дня зміну самої системи обслуження культурних потреб робітничих мас театром. У всіх доповідях складених на нараді червоною ниткою проходить думка, про докончу потребу поліпшити обслуження мас театром, що треба звернути максимум уваги на наші промислові центри, що треба зрештою на завжди вигнати халтуру з робітничих клубів.

До нині політосвітня робота в клубах в частині театру у нас провадилась за принципом самодіяльності, але брак відповідної кількості кваліфікованих керівників робітничими драмгуртками призвів до того, що на сьогодні клубні драмгуртки вже не можуть задовольнити вимог робітництва, яке в своїм культурнім розвитку переросло клубний театр.

Цей факт вимагає де-яких коректив в принципах клубної театральної роботи,

з акцентом уже не на самодіяльність а на кваліфікацію, на підвищення якості, на професіональний театр. До того часу, коли економічний і культурний розвиток дозволить нам утворити професіональні театри в кожному великому робітничім районі ми хоч не хоч мусимо миритися з перевагою клубного драмгуртка в системі обслуження робітництва театром, проте й сьогодні вже треба нам засвоїти собі, що у нас не може бути двох театрів—театру для робітників і театру для не робітників, так само як і розмежування за цими категоріями поодиноких спектаклів одного й того самого театру—це не більше як пережиток з років первісного нагромадження робітництвом культурних надбань, а сьогодні наше робітництво вже доросло до справжнього театру.

Основна установка в театральній роботі мусить виходити з того, що театр має завданням передовсім виховувати маси ведучи їх вперед і даючи робітництву те, що далі підноситиме його культурний рівень. Такі завдання під силу тільки театрові високої кваліфікації, театрові високої культури, а не клубному драмгурткові, що кінець-кінцем, як-би він того не хотів, не зможе піднятися на багато вище за пересічний рівень культурного розвитку маси.

Практика покаже нам всі шляхи й форми роботи серед робітництва професіональних театрів, що завжди остаточно окреслюються тільки в процесі роботи, але основне, гасло „дайш“ у робітничий район справжній театр, нині для всіх ясне й зрозуміле, а та велика увага широких верств нашого громадянства, яку воно виявило до цієї справи на нараді при ВУРПС, запорукою, що й здійснить воно.

53

ЦЕНТРА
ЛІТЕРАТУРНО-
БІБЛІО

В справі виховання молодої Української режисури

(В порядку обговорення)

„... треба забезпечити підтримку художньої творчості і виявлення всіх художніх здатностей, що виводять і виведуть українську культуру на терен Всесоюзного й всесвітнього значіння“.

(З резолюції Х-го З'їзду КП(б)У в справі доповіді тов. Скрипника IV § 7).

Україна на сьогоднішній день має всього 24% українських театрів і 5.000 театральних гуртків, що об'єднують 70.000 аматорів. Тепер руба ставиться питання про українізацію мистецької роботи по клубах і зокрема театральної роботи. А чи маємо ми відповідну кількість режисерів, не кажу вже високо-кваліфікованих, а просто політично грамотних і мистецьки нереакційних щоб задовольнити й організувати цей масовий рух? Треба одверто признатися—ні, не маємо. Справа з українською режисурою по клубах стоїть дуже зле. Навіть професійний український театр, коли говорити про українську режисуру, уже напередодні режисерської кризи, а коли взяти на увагу майбутнє збільшення кількості українських театрів—то криза не за горами.

Тов. М. Христовий на всеукраїнській нараді директорів театрів цілком слушно в своїй доповіді знов порушив питання про потребу виховання нових режисерських кадрів.

Він каже, що цю справою мусять зайнятися й інші театри, крім „Березоля“, де справа виховання молодого режисера поставлена добре.

Ми вітаємо цю пропозицію, але для преведення її до життя потрібні цілком конкретні заходи перше за все самого Відділу Мистецтв НКО. Ми вважаємо, що пора вже реально розв'язати справу з прикріпленням студентів, що закінчили Муздраміни по режисерському відділу, до всіх великих наших театрів. Доки ця справа не буде розв'язана конкретно, аж до відповідних статтів у бюджеті театру, справа виховання режисерського молодняка залишатиметься на папері принаймні по виробничих театрах.

Наші майбутні режисери вчаться по муздрамінах, а чи можуть наші інститути випустити більш-менш готового режисера? Чи забезпечені вони високо-кваліфікованими викладачами режисури? Я гадаю, що ні. Катедра режисури обсажена викладачами не високої кваліфікації. Припустимо навіть, що це не так, що я помиляюсь, що в наших муздрамінах все гаразд. Студент закінчує інститут по ре-

жисерському відділу і мусить десь практикувати. І тут починається „хождение по мукам“. Нині жоден український виробничий державний театр не має в своїх штатах посади режисера-лаборанта. І коли студента, що хоче бути актором, ми можемо зарахувати в склад труп як стажера й використовувати по спеціальності, то студента, що хоче практикувати, яко режисер, ми не можемо прийняти, бо в наших штатах йому нема місця.

НКО з одного боку заохочує виховувати режисерську молодь, а з другого боку не допускає посади режисера-лаборанта, не дає на це відповідних коштів. Перед студентами ділема або вступити стажером, яко актор і практикувати не в своїй спеціальності, або йти в клуб і без досвіду та ще з недосвідченими аматорами починати глисти без стерня і без вітрил. Пробували ми обходити цю „неточність“ в штатах і на свій риск заводити посаду лаборанта режисури, щоб дати можливість стажерам учитись і розвиватись режисерської спеціальності. І що-ж—в трупі навколо цих товаришів утворювалась неможлива атмосфера глузування на ґрунті небажання з ними працювати і навіть дорікання в дармоїдстві та обтяжуванні бюджету театру. А коли ще й відповідні контролери теж тикали пальцями в цю „непотрібну“ посаду, справа зривалась. Справа з таким молодим майбутнім режисером ставилась і в місцях, на виробничих нарадах і скінчилась в нас тим, що цю посаду під натиском виробничої наради, викреслили. Ніяке поєднування лаборантства з акторством справи не врятувало. „Поганий актор“.

А чи всі гарні режисери—гарні актори? Я гадаю, що режисер може й не бути гарним актором. Він повинен бути добре знайомим з мистецтвом актора, знати закони і психологію його творчості, взагалі добре знати театр, але гарним актором може й не бути. Приклад, гарний режисер Б. ТЯГНО, в „Березолі“, що майже не був актором. Старий шлях розвитку режисера через довголітнє перебування актором не єдиний шлях вихо-

вання режисера. Всі режисери випущені Л. Курбасом—яскравий тому доказ.

Але крім того, що Лесь Курбас виключний педагог, він мав можливість у свій час і тепер, особам, що виявили нахил до режисури, дати можливість практикувати на виробництві виключно з режисури, а ми, керівники виробничих театрів, такої можливості не маємо. І справа зовсім не в особі того чи іншого лаборанта, чи в бажанні Зав. худ. частиною вчити, справа в принципіальній установці. Доки НКО не дозволить мати в штаті виробничих театрів посад лаборантів-режисерів доти справа ця стоятиме на мертвій точці. Я прикладом пробував приватно, в порядку аматорства, заснувати режисерську лабораторію в сезоні 1926-27 р. Життя довело, що товариші, які входили в склад лабораторії, сиділи на двох стільцях: одні були загрузені акторською працею в театрі, а другі бігали по клубах, шукаючи заробітку на прожиття. В свій час і в „Березолі“ теж було так, що актори працювали в режлабораторії, і тільки після того, як питання було поставлено руба, або акторство, або режисюра—робота стала продуктивною й дала гарні наслідки.

Отже справа прикріплення студентів майбутніх режисерів до виробництва на

Жалібні роковини

З березня минуло рівно три роки, як помер відомий український артист та культурний діяч—Олександр Корольчук, що був одним з поміж передових і енергійних наших борців на культурнім фронті. І особливо тяжким ударом була його смерть для театру ім. Заньковецької, що загубив не аби якого майстра-артиста й прекрасного організатора.

Помер артист на 42 році свого життя, пройшовши шлях від редактора до артиста. 1922 року по ювілеї Нар. Арт. Республіки М. Заньковецької, Олександр Корольчук разом з іншими товаришами утворив театр, назвавши його ім'ям ювілянтши, і на своїх плечах виніс тягар організаційного періоду.

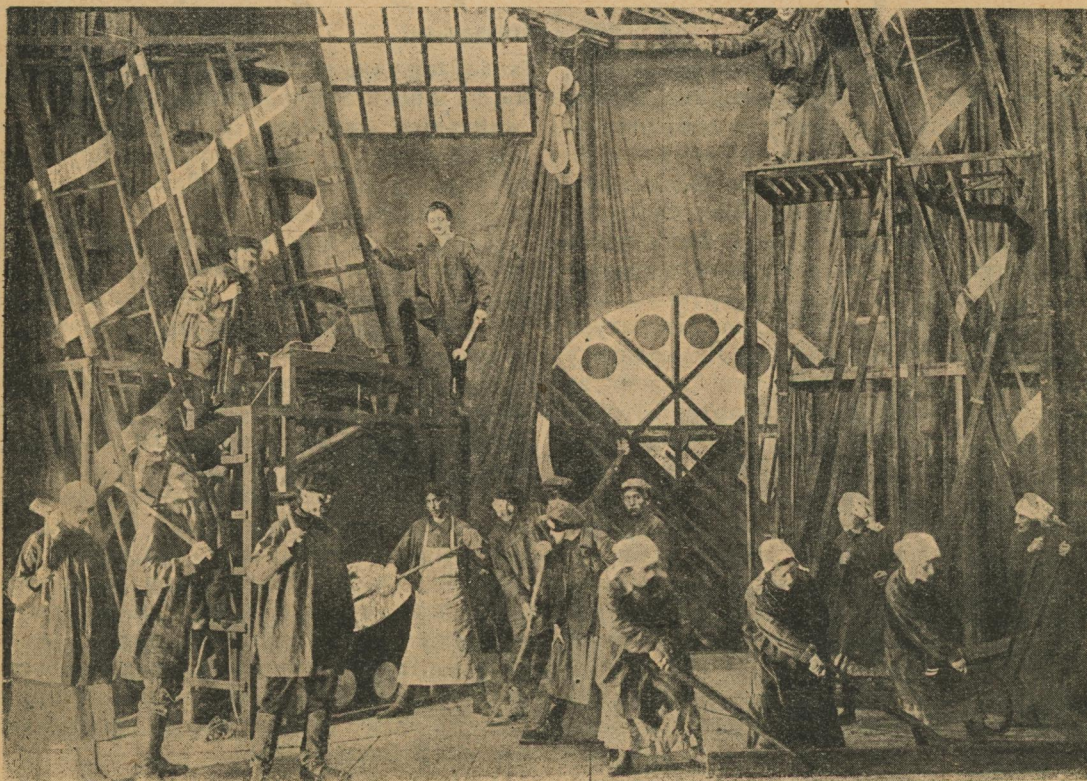
Віздючи в справах театру 1925 року до Харкова він ніби передчував недобре й говорив: „Ну, оце їду в останнє, а там хай їдуть і турбуються мої одиші“. І справді більше не їздив. Повертаючись з Харкова захворів на тиф і на початку березня помер в м. Запоріжжі. Заньківчани заклали в себе „фонд пам'яті Корольчука“, який все далі збільшується й має піти на монумент на могилу незабутнього товариша.

В. Ш.

практику мусить бути на майбутній сезон урегульована.

Шлях же, яким вибиваються в режисери такі молоді сили, як Р. Єфименко, Шклярський і інші—тернистий і несприятливий розвиткові режисера шлях. На такому шляху може вже загинула не одна талановита людина, не добившись визнання. І пам'ятаючи це ми мусимо утворити нормальні умови для росту молоді нашої режисури.

В. Василько

Харківський Державний театр для дітей „Любов і дим“. Реж. Крига. Худ. Цанок

Державний Харківський театр. „Розлом“.—Реж. Кліщев. Худ. Босулаєв.

Про легкий жанр у музиці

(В порядку обговорення)

Попит на музику т. зв. легкого жанру, дійшов у нас своєї кульмінаційної точки. Естрадні виступи, що набули собі чимало симпатій і так увійшли в моду, що ні один клуб не в силі обійтись без естрадників. Будь-яке революційне свято не обходиться без цілої низки концертів з естрадними номерами, а останній театральний сезон знає чимало концертів і „концертиків“ на яких естрадна література посідала домінуюче місце. Як колись в часи воєнного комунізму, так і тепер, за мирного радянського будівництва естрада має своє агітаційне значіння. А це примушує серйозніше задуматись над тим, що зроблено дотепер в царині естрадної музики, чи як її звикли називати, музики легкого жанру та якими матеріалами користуються автори легкого жанру для своїх творів. Не треба забувати, що музика легкого жанру, це майже єдиний репертуар широких кол музико-манів і музико-філів і де тільки паршивенький музичний інструмент, там десятки вальсів, фокстротів, чарльстонів, тустепів та інших творів легкого жанру. Десятитисячні тиражі цих творів — найкращий показник

їхньої популярності. Кіно, цирк, ресторани, та й наші музичні крамниці періодично закидають „авторів“ легких форм своїми творами, а тому й слід звернути сугубу увагу на те, що робиться у цій царині музичного мистецтва.

Треба сказати одверто, що музика легкого жанру потрібна, але через те, що це музика легких форм, ми повинні до неї ставитись особливо критично й уважно.

Ми не погоджуємось з автором статті вміщеної в журналі „Н. М.“ № 29, що легкий жанр, то щабель до розуміння класичної музики.

Розуміння класичної музики базується на зовсім іншій підготовці ніж легкий жанр, проте ми визнаємо, що легкий жанр у музиці сприймається охоче широкими масами, саме тому, що легкі форми не примушують задумуватись над їх мелодійними, гармонічними й контрапунктичними композиціями, що легкий жанр, як кажуть, лізе сам в ухо й засвоюється без особливих зусиль.

І єдине зло, з яким треба боротися, це установка більшості композиторів-

КОЖНИЙ РОБІТНИК МИСТЕЦТВА Й КОЖНИЙ,

== ХТО ЦІКАВИТЬСЯ МИСТЕЦТВОМ ==

Повинен бути передплатником ілюстрованого

тижневика

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Умови передплати на 1928 рік: на 12 м.—8 крб.

на 6 міс.—4 крб. 25 к., на 3 міс.—2 крб. 25 коп.

естрадників на кількість, а не на якість. Авторів „Красных платочков“, „А-сердце то в партию тянет“, „Кирпичиков“, „На красном (!) пляже“, „Креолита“ і т. інш. думають, що коли музика легких форм засвоюється легко—то й писати її не великі труднощі, а в наслідок цього твори в роді Сентиса, широко відомого Юлія Хайта, Прісовського та їм подібних, що своєю мистецькою й гармонічною фактурою не далекі від „Кобз“, „Бандур“ і „Україн“—Давидовського.

Ми знаємо цілі десятки неуків, що, не мавши найменшої уяви про елементарні основи законів гармонії й форм, з великими труднощами записують те, що втворила їхня наївна фантазія, добирають гармонії „на слух“ і кидають це на ринок під гучними наголовками: „Fango dramatique“, „Valse triste“ або в гіршому разі, орієнтуючись на „революційність“, дають „На красном пляже“ й „Авіофокс“.

Такі автори, а їх на жаль багато, завжди в роботі. У вільні хвилини, коли нема надхнення, вони „аранжують“ цеб-то, просто напросто, переписують Кальмана, чи когось іншого й випускають на ринок, звичайно під своїм назвиськом. Така історія романса (теж triste!) „Красный платочек“, що співається на відому арію з Кальманівської оперети „О, ба-ядерка“...

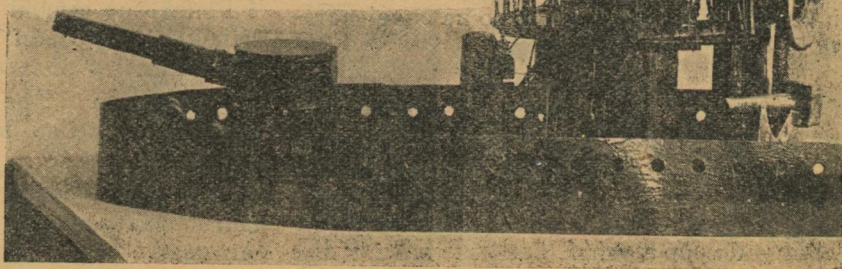
Якими-ж засобами боротися за оздоровлення естрадної літератури? Перш за все притягти до роботи над музикою легкого жанру композиторів, що мають певну кваліфікацію й уміння. У нас на Україні це особливо болюча справа, бо композиторів—українців, що писали б музику легкого жанру немає, й української естрадної літературиніякої, хоч потреба в ній чимала. Порайти „композиторам“, у яких сверблять руки до легкої музики, покинути зовсім писати й не засмічувати ринок, або в кращім

разі орієнтуватися на твори легких форм Глієра, Фоміна, Дебюссі й кращих німецьких композиторів, праці яких не залишають сумніву що до мистецької вартості. Вищому Музичному Комітетові пильніше слідкувати за санкцією на легкий жанр. І притягти ДВУ до видання музики легких форм. Естрада потребує репертуару й наш обов'язок дати мистецько-цінний репертуар. Притягти до роботи українських письменників-гумористів для опрацювання текстів для куплетних і естрадних творів.

Естрадному бюро УТОДіК'а переглянути ще раз уважно склад своїх членів. Не треба забувати, що членський квиток УТОДіК'а, дає моральну санкцію й підтримку займатись і надалі творчою й видавничою роботою. Нарешті накласти veto на твори типу Юлія Хайта, що не варті навіть до розтоплювання печей.

Тільки такими засобами можна оздоровити естрадну літературу, а ринок очистити від усього хламу романсів, фокстротів і маршів, якими засмітили його екс-композитори, що спекулюють на музиці легкого жанру.

Б. Крижанівський

Театр ім. Шевченка. „Розлом“.—Макет худ. Саннікова.

„Тарас Бульба“ в Столичній опері

Ставлення українського суспільства до опери Лисенка „Тарас Бульба“ надзвичайно повчаюча сторінка. Опера, ще не бачивши сцени й не будучи видрукована, вже створює навколо себе літературу. Згадаймо зневажливе ставлення до Лисенка представника руського народництва Римського-Корсакова, що для нього Україна була лише країною екзотики („Летопись моей музыкальной жизни“), а вареники пошкодили спостерегти красу „Тараса Бульби“. Його легковажний афоризм: „Не понравилось... т. е. „Тарас Бульба“, а не вареники“ (стр. 305) створив серед музичних кол Росії суспільну думку про оперу Лисенка. Ця думка, як про це свідчить М. Іванов, критик „Нового времени“ (див. „Музыка“ ч. 5—6 за 1927 р.) дивно збіглася з думкою колишнього диктатора (і русификатора) музичного життя на Україні „Імператорського Русского Музыкального Общества“, що тримало в своїх руках і консерваторії й концертну роботу й не добачавши діяльності Лисенка, не пускало його ні на свою естраду, ні на оперну сцену, тим самим створюючи для композитора неймовірно тяжкі умови роботи й розвитку.

Ця недовірливість до оперної творчості Лисенка, ця упередженість, що до мистецької цінності його музики не розвіялися й до нині. Секрет полішінеля, що операм Лисенка й тепер ще надзвичайно трудно пробитися на оперну сцену, що й до нині надзвичайно мало знають їх навіть спеці. Та й провал „Тараса“ 1924 року в Харкові по суті спричинився в наслідок організованого наступу русотяпського міщанства. І тільки 1927 р. приніс триумфальне визнання цієї опери в Києві. І тільки нині створилися умови, що дають змогу об'єктивно без упереджень „ІРМО“, Римського-Корсакова й інших підійти до оцінки „Тараса Бульби“.

Не треба забувати, що „Тараса“ закінчено 37 років тому і що нині тільки провадиться перевірка його на сцені, встановлюється купюри то-що.

Що таке, „Тарас Бульба“ і по-перше його сюжет? Про сюжет точаться суперечки ще з самого дня народження цієї опери. Близький приятель Лисенка О. Русов прямо так пише: „згадую вашого „Тараса“, а як би я сказав „Зраду Андрія“, бо по правді кажучи нема у вас Тараса („Червон. Шлях“ 11—12 за 1924 р. ст. 213). Справді лібрето „Тараса“ дуже

своєрідне й головне дуже ухиляється від оперних трафаретів. По-перше — в опері Лисенка жінка епізодична постать, що діє в драматичній колізії опери не безпосередньо, а десь через другі руки. Марильцю ми бачимо лише в трьох картинах, з поміж них перша й друга не творять зав'язки, бо тут Марильця виступає пасивною постаттю шляхтянки, що не від того, щоби пожартувати й пококетувати при нагоді. Андрія вона не шукає. І тому її кохання до Андрія в 4 дії не переконує, може це тільки діловий розрахунок „жертва ойчизні“ за для знищення ворога й порятунку міста (бо тільки „голод“ примусив її послати татарку до козацького табору). Таким чином, жінки — героїні, жінки, що вабила б глядача своєю душею, своїм щастям, чи навіпаки горем, в опері нема. Це так би мовити анулює чинне значіння моменту кохання, зводить його та персонажів Марильцю й Андрія до епізодичного значіння. Тому то й постать Андрія такий невдячний сценічний образ. Козак не козак, баба не баба, просто безпринципний ловелас. Тому Русов помиляється коли називає оперу „Зрада Андрія“, — зрада Андрія в ній лише епізод.

Постаті: Насті, — надзвичайно яскравий і правдивий образ, — і татарки — знов такі епізодичні постаті, що актуально діють на глядача не протягом усієї опери, а тільки моментами. Жінки в „Тарасі Бульбі“, як драматичної постаті, як чинника колізії, — немає. Драматична колізія перенесена над лірику, над кохання — в площину громадської витривалості, в сферу батьківського. Образ Тараса і його драма — по суті подібні до драми Гонти з „Гайдамак“ Шевченка, що вбиває своїх дітей, охрещених у католицьку віру. Те що і Гоголь і Шевченко загострили свою увагу саме на образі батька — громадянина, на колізії між батьківським і громадським, надає постаті Тараса великої історичної правди. Тарас і Гонта — це типові діти своєї доби, доби запеклої боротьби козацької й селянської голоти з польською шляхтою,

Тому не „Зрада Андрія“ а Тарас Бульба стрижинь всієї опери, як і в Гоголя.

Опера Лисенка має своїм завданням дати синтетичну постать — тип козака — активіста часів козацьких повстань. І справді вступ до опери малює Тараса, як постать освіченого й культурного козака

„Казка про блазня, що сімох блазнів перемудрив“

Композитор Прокоф'єв так у всій своїй творчості, як і в балеті „Блазень“ не одірваний від процесу еволюції всього руського балета, починаючи від першого його майстра Чайковського до вірцевих творів Стравинського, коли руський балет став твердою ногою на шлях всебічного розвитку в своїх вищих мистецьких формах.

„Блазень“ ніяких занадто різких плижків від накреслених історією форм не робить. Це я говорю на той випадок коли-б комусь музична тканина твору Прокоф'єва видалась різко суперечною „традиціям“ і зухвалим новаторством. Хто так подумає — той глибоко помилиться, бо треба з перших же слів застерегти, що в своїй на диво талановитій і дотепній „Казці про Блазня“, Прокоф'єв у багатьох місцях за знаменитим Стравинським („Петрушка“ й особливо — „Весна священна“), — отже говорити про розрив з „традиціями“ не доводиться. Саме в Прокоф'єва в складі його творчої натури іменню й дужі ці „традиції“. Він класик з природи. Але „традиції“ його — це гарні „традиції“ музичної сучасності, що чітко викувала свою мову. Бо навіть коли добачати спорідненість Прокоф'єва з Стравинським, то й тут треба визнати, що порившись глибше, коріння музичної мови обох авторів легко відшукати в письмі великих руських національних композиторів (Мусоргський, Бородин, Римський-Корсаков), що склали так звану „нову руську школу“ нині змі-

(тип синтетичний), що знає ціну освіті й культурі, в третій картині він виступає активістом громадянином, що во ім'я своєї громадської роботи готовий зруйнувати родину, далі на Січі організатором, проводирем, і, нарешті, в останніх картинах батько відступає назад перед Тарасом — отаманом війська козацького. Вся опера пісня про Тараса, портрет його.

В цій монументальності і величності твору, в сюжетній ухилі Лисенка, що має, кінець-кінцем, позитивні й негативні моменти „Тарас Бульба“ фантастична казка, не загострена еротика, „Декамерона“, музично вивершений, викінчений, шматок давнього, политого кров'ю й осяяного полум'ям пожеж, минулого громадської боротьби на Україні.

(Далі в наступних номерах).

П. Козицький

нену „новітньою руською школою“ Стравинського й Прокоф'єва.

Зосібна у Прокоф'єва ця спорідненість з попередньою епохою „кучкістів“, не зважаючи на гармонічну гостроту його своєрідної мови, позначена й у руській складі музики „Блазня“, і в самій сюжеті, запозиченім із казки Пермської губернії, що розповідає про жарту блазня (русського Тіля Уленшпігеля), який хитро обдурив сімох блазнів і купця.

Розгорнута на шість невеликих картин, ця весела скомороша, народня комедія вражає образами і барвистістю музики, лаконічністю її форм, чіткістю ритмів, надзвичайною бадьорістю й зухвалістю.

Остання властивість складає власне характерну рису блискучого хисту Прокоф'єва. В низці руських композиторів — одного з поміж найжиттєрадісніших і наймолодших свіжістю своєї музики з нахилом до жарту, пародії, гротеска, сатири.

Ці властивості музичного хисту Прокоф'єва стверджує вся його досить уже багата творчість і зосібна його опера — „Любов до трьох померанців“, де елементи чудацтва, зухвальства й глуму відіграють таку велику й своєрідно привабливу роль.

Для докладності слід ще згадати, що написано „Блазня“, — 21 твір Прокоф'єва, — безпосередньо після роботи над „Ала й Лоліт“ (замовленого Дягілєвим і незакінченого), що уривки з нього склали прекрасну „скифську“ сюїту для симфонічного оркестру.

Можна тільки вітати постанову на сцені Київської Державної Опери одного з найбільших музично-сценічних творів сучасності, що яскраво свідчить про те як далеко пішов сучасний балет і змістом лібрето й музикою від парадних балетних спектаклів минулого. Факт постанови „Блазня“ в Києві мусить засоромити керівників московських і лєнінградських театрів, що й досі не зібрались показати на сцені цей видатний твір Прокоф'єва.

Недавній приїзд Прокоф'єва до СРСР і надзвичайно теплий прийом композитора на батьківщині показали, що в особі автора „Блазня“ ми маємо художника щільно спорідненого з радянськими республіками в загальному їхнім прагненні створити бадьоре й життєрадісне мистецтво нових форм.

Ф. Малков

Концерти Всеукр. Муз. Т-ва ім. Леонтовича

Останній місяць приніс із собою поживлення концертної діяльності Харківської Філії Т-ва ім. Леонтовича, що влаштувала кілька концертів сучасної музики: після вечора українського романсу Оксани Колодуб, 19-ІІ відбувся організований тією-ж філією **концерт сучасної музики** у виконанні професорів Харк. Муз.-Драм. Інституту **А. Тимошенко** (віолончель) та **М. Полевського** (рояль). В цікаво складеному програмі концерту—здебільшого вперше виконувані в нас твори руських композиторів Мясковского, Гедіке та Крейна Ол., угорця—Золтан Кодалі, француза Дебюссі та українця Вас. Барвінського.

Цінність цього концерту не лише в популяризації маловідомих у нас творів, а й у їхній питомій вазі. Написана в строгому стилі, з емоціональним піднесенням в другій частині, соната ор. 12 Мясковского, мистецький зроблені три імпровізації ор. 27 Гедіке, повна національного колориту соната ор. 4 Кодалі, емоціонально насичена поема ор. 10 Крейна, трошки солоденька мелодійна арієта Дебюссі та його ж імпресіоністичне „Місашне сьйво“, як і тепла музика варіацій на українську тему Барвінського (рукопис),—все це твори, появу яких на нашій концертній естраді треба лиш вітати.

Виконавці досягли цілковитого ансамблю і якнайкраще виявили кожен з творів. Особливо треба відзначити виконання фортеп'янової партії М. Полевським. Віолончелстка А. Тимошенко не зразу опанувавши собою, де-що хибила спочатку що до чистоти інтонації та пасажів, але починаючи з 2-го відділу виправила виконання і єдине, що можна закинути артистці, це — недостатність динаміки звуку та емоціонального напруження.

22-го лютого **Квартет ім. Леонтовича** дав свій 9-ий концерт сучасної музики. Крім квартету в концерт взяли участь піаністи Клара Кац та А. Пактовський. Присвячена квартетові ім. Леонтовича і виконана ним сюїта ор. 13 Козицького (з музики до п'єси „Легенда про пісню“), свідчить про шукання композитором нових звукових та тембрових фарб і вказує на його зріст в цьому напрямку. Сім прелюдів для ф-но того-ж автора мініатюрки, написані імпресіоністично в прозорих і бадьорих тонах. Нескладні фактурою, вони, проте, потребують вдумливого й тонкого виконання, що не зовсім далось піаністці К. Кац.

Прекрасне враження справила соната для альту та ф-но С. Василенка, витримано виконана альтистом квартету ім. Леонтовича О. Шором, що чарував своїм прекрасним тоном (інструмент роботи Гваданіні). На жаль у виконанні сонати не почувалося ансамблю: партія ф-но звучала досить одноманітно що до тембрів і невідповідно м'якому тонові альту.

Закінчено концерт виконанням квартету ор. 7, сучасного угорського композитора Бела Бартока, дуже цікавого в своїх двох останніх частинах. Виконанням цього твору Квартет ім. Леонтовича виявив

свій мистецький зріст, що при задоволій роботі другого нашого квартету ім. Вільйома, висуває його на чільне місце серед смичкових ансамблів УССР.

Крім цих концертів Харківської філії Всеукраїнського Муз Т-ва ім. Леонтовича вартий уваги концерт, влаштований 25/ІІ з нагоди 2-го всеукраїнського з'їзду названого Т-ва за участю **оркестру народних інструментів** під кер. Комаренка **духового оркестру міліції** під кер. Леонтьєва та Харківської окружної капели під кер. Верховиця. Виступи двох перших колективів цікаві виконанням творів симфонічного характеру, а саме: 3 частини сюїти „Лебедине озеро“ Чайковського та „Танок скоморохів“ з оп. „Снігуронька“—Римського-Корсакова (виконані оркестром нар. інструментів), а також увертюра до оп. „Рівні“ Вагнера, фантазія на укр. теми Драненка, 3-тя частина сюїти „Козак-Голота“ Козицького та Марш з оп. „Любов до трьох помаранчів“ Прокоф'єва (виконані духовим оркестром під кер. Леонтьєва).

З зазначених творів певний інтерес викликали нові твори Драненка та Козицького з яких перший дав добру в поліфонічному стилі розробку українських народних мелодій, не позбувшись, однак, впливу руської школи, а другий дав дуже інтересний оркестровий твір, що соковито й барвисто звучить в духовому оркестрі. Обидва твори цілком вклада в білий репертуар духових оркестрів, що й досі живляться всілякими популі з оперет або з „малоросійських песен“.

Виконання цими колективами зазначеного програму ставить їх в число дійсно мистецьких музичних закладів, що особливо цінно при їхній роботі в широких робітничих та червоноармійських масах.

Капела під кер. Верховиця виступила на цей раз з новим програмом, що його становили пісні народів СРСР, і цілком виправдала вже подавану нами на сторінках нашого журналу оцінку.

Nevermore

Театр ім. Франка—„Седі“—Раймерс (Пастор), Горська (Седі).

Нарада директорів Держтеатрів

Скликана на 10 лютого Відділом Мистецтв НКО нарада директорів Державних театрів розпочалась вступним словом зав. Відділом Мистецтв НКО тов. Христового.

Основна установка роботи наших театрів,— сказав тов. Христовий,— піднесення культури і передовсім національної культури. Наша ж сьогоднішня театральна дійсність, ще дуже далека від цієї установки.

Ми маємо на Україні 24% українських театрів, 16% єврейських і 60% руських. Супроти ж минулого року відсоток українських театрів навіть зменшився, бо торік вони склали 26%.

Контингент українських театрів складений з основних державних театрів—5 драматичних і 3 оперних, оточених державних театрів, що живляться з коштів місцевого бюджету (прикладом Харківський Державний театр), трудколективів, і нового типу театрів, що останніми роками у нас значно поширився й має виразні тенденції дальшого росту, робітничо-селянських театрів пересувних. Крім того поточного року в Чернігові народилася ще одна форма театру—театр-капела, що за рік роботи виправдала себе й дала певні наслідки. Поруч з цим на Україні працює по-нат 5000 драмгуртків, що об'єднують близько 70.000 аматорів. Так виглядає процес нашого театрального життя і ми визнаємо його за єдиний.

Організаційно наші театральні підприємства цього року зміцніли, а з цим поліпшився й фінансово-економічний стан їх, і коли минулий театральний сезон дав нам поважний дефіцит, то поточного сезону ми сподіваємося не переступити меж бюджету в крайній же разі закінчити його з невеликим дефіцитом.

В мистецькій частині театральної справи ми проголосили були на початку поточного сезону гасло—орієнтації на українську драматургію. Це гасло й сьогодні ми вважаємо за основну передумову загального розвитку нашої національної культури, зокрема театру й молодішої нашої революційної драматургії, хоч виконати його нам пощастило в мінімальній мірі. Треба одверто констатувати, що деякі наші театри ігнорували українських драматургів найменший відсоток в репертуарі наших театрів припадає на оригінальні українські п'єси.

За недолік в роботі поточного сезону треба визнати й те, що не всі театри крім „Березоля“ зберегли свій акторський склад. Спричинилась до цього безперечно та неприпустима конкуренція що мала місце при комплектуванні труп. Деякі театри просто переманювали до себе кращих акторів з інших театрів, даючи більшу платню, а це руйнувало часто й густо один театр, нічого особливого не даючи тому, що переманив.

Переходячи до оперних театрів, передовсім треба сказати, що їхній бюджет поточного сезону набирає виразніших форм й значно раціоналізованіший супроти минулого сезону, проте в мистецькій частині роботи позначився регрес. Київська опера за пів сезону дала лише „одну прем'єру, одеська дві й Столична три. Поточний сезон наші опери жили за рахунок репертуарних надбань минулих сезонів. Регресує мистецька робота опер голівне через брак у нас кваліфікованої режисерської сили. І проблема виховання української оперної режисури сьогодні—надзвичайно актуальна. Об'єднаної з українською культурою оперної режисури ми не маємо, передовсім революційна режисура у нас працювати не здатна, через цю її цілковиту необізнаність з національною культурою, а молоді ми ще не виховали та й не взялися ще виховувати.

І коли для драматичних театрів за роки революції Лесь Курбас дав низку молодих кваліфікованих режисерів (Василько, Тягно, Бортник), то навіть такий режисер як Гнат Юра не спромігся створити своєї режисерської школи, з операми ж справа стоїть куди гірше. Отже головне наше завдання на ближчі часи—це виховання молоді режисури.

Нам закидають, що ми будувемо не українську, а українізовану оперу. Але з наявного на сьогодні оригінального українського оперного репертуару майже не можна вибрати щось такого, що придалося б нам беручи на увагу вимоги сучасного нашого глядача. Тому ми мусіли творити первісну репертуарну базу з перекладних опер, взявшись одночасно за створення нового українського репертуару. Цю роботу ми вже почали. І на сьогодні замовили 7 нових опер Глієру, Сениці, Степовому, Яновському та іншим композиторам і сподіваємося, що це на кілька опер репертуар наших театрів збільшить.

Ще одна справа. За директивами партії наші театри одержали поточного сезону завдання зв'язатися з громадськістю, через створення при театрах мистецьких рад з робітників театру та представників профспілок і громадських організацій. І тут доводиться сказати що нашу директиву театри хоч і виконали то не зовсім точно. Не при всіх театрах мистецькі ради мають відповідні до директив форми, тому наша нарада мусить включити в програму своєї роботи облік досвіду роботи мистецьких рад і встановити на його даних так організаційні форми їх, як і межі їхньої компетенції.

Кінчаючи на цій, я мушу ще зазначити, що основна установка радянської культури скерована на притягнення широких мас до культурного будівництва, і тому пропонуємо по-за програмою роботи наради заслухати доповідь представника профспілок Донбасу, що прибули сюди в справі обслуження робітництва Донбасу нашими держтеатрами.

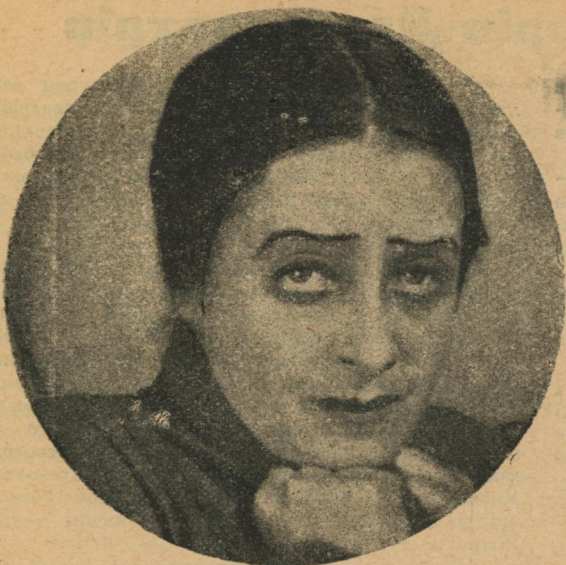
Далі нарада заслухала доповідь тов. Рабічева про стан театральної роботи на Донбасі. Передовсім тов. Рабічев констатував величезний інтерес робітництва до театру, що переповнює зали театральних приміщень, навіть на спектаклях тих халтурних труп, що тепер Донбас обслужують.

На Донбасі є база для роботи театрів, говорять він далі,—спілка гірників збудувала 10 палаців праці, що мають добре устатковані сцени—деякі не згірше Харківських театрів. Тим часом ці палаци цілу зиму стоять порожні—це політичний скандал—і справа обслуження театрами Донбасу справа невідкладна. Треба негайно опрацювати план роботи українських державних театрів на Донбасі, передовсім наступного літа. Скільки театрів потребує Донбас? Приблизно 9 театрів, бо сама спілка гірників жадає на найближчий час 5—три українських і два руських.

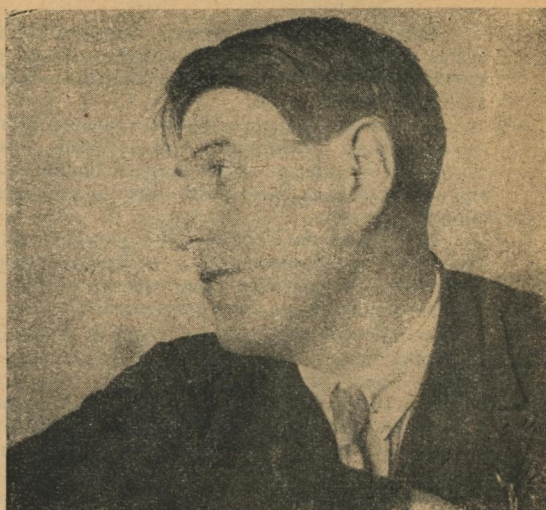
Донбас захряс у театральний халтурі,—закінчує тов. Рабічев і вижити її звідтам можна тільки взявшись до планового й безперервного обслуження культурних потреб робітництва держтеатрами.

Нарада одноголосно ухвалює виробити спільно з представниками Донбасу план подорожі українських театрів на Донбас влітку і далі переходити до доповідей директорів поодиноких театрів, що на перше місце, в низці потрібних заходів для унормування господарства й мистецької роботи театрів, висунули конечну потребу перейти всім театрам на річний бюджет.

(Стан театрів ми подали в інтерв'ю з директорами театрів див. № 7 і 8 „Н. М.“ В наступним дамо звіт про нараду далі).

Арт. Гаккебуш в ролі Любові Ярової („Люб. Яр.“)

Керівник театру В. Василько

П о ч у ж и х ш

„Яблуневий полон“ в Одесі

П'єсу І. Дніпровського—„Яблуневий Полон“ на кінці січня показав Одеський Державний Драматичний театр. Спектакль одеська преса прийняла з таким ентузіазмом, якого ледве чи сподівався хто бодай і від Одеси, завжди щедрої на дифирамби своїм театрам. Та мимо явних симптомів місцевого патріотизму й сангвіністичної вдачі критиків-одещан, з поміж кількох сотень газетних рядків, написаних про „Яблуневий Полон“ проглядає рішуча перемога українського драматурга й серйозна робота театру.

Досить характерна річ, що одеська руська критика трактує п'єсу Дніпровського як: „несомненно, лучшее, что написано для театра на тему о гражданской войне на Украине“.

і визнає, що

„помимо широкого охвата тем, идеологической выдержанности и большой зарядки революционной эмоциональности, — „Яблуневий Полон“ драматургически скомпонован очень крепко, с интересно завязанной фабулой, динамичностью действия и целой галлереей ярко и сочно очерченных фигур“.

(„Известия“ 3/II—28).

Розглядаючи потім детальніше роботу драматурга та сама газета 5 II говорить, що автор на перше місце в п'єсі висунув червоноармійську масу і

„в обрисовке ее выказал огромное умение, нашел для этого простые убедительные слова и живые колоритные краски“.

В цім пункті тотожної думки про „Яблуневий Полон“ і „Вечерние Известия“:

„красноармейская масса является основным героем п'єсы. Красноармейцы даны И. Днепровым такими, какими были в жизни—простыми и немудрыми, прямыми и верными—незабываемые воины революции, защитники рабоче-крестьянской страны. В современной драматургии правильный показ революционных масс—черта еще редкая, и, поэтому, особенно достойная быть отмеченной“.

Ще знаменніше те, що одеська критика говорить про трактовку автором другої соціально-класової групи, визнаючи за:

„подкупающее достоинство произведения Днепрова—чувство меры и ясность в оценке сталкивающихся в п'єсе социально-политических сил“.

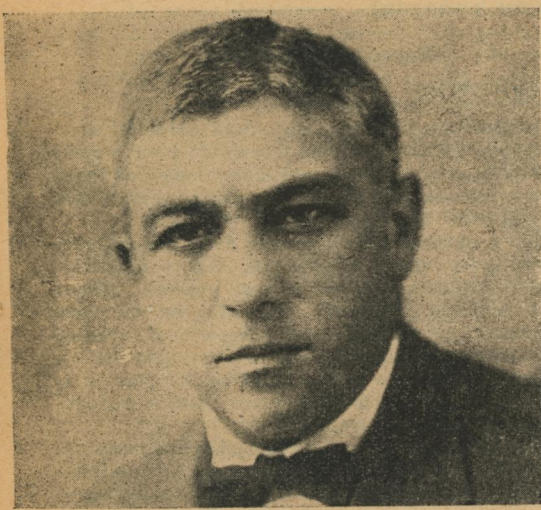
Держдрама в Одесі—„Яблуневий

І що „Д
подлин
классо
Що до
„Я
тину, ч
эмоцио
подлин
і що „По
тироват

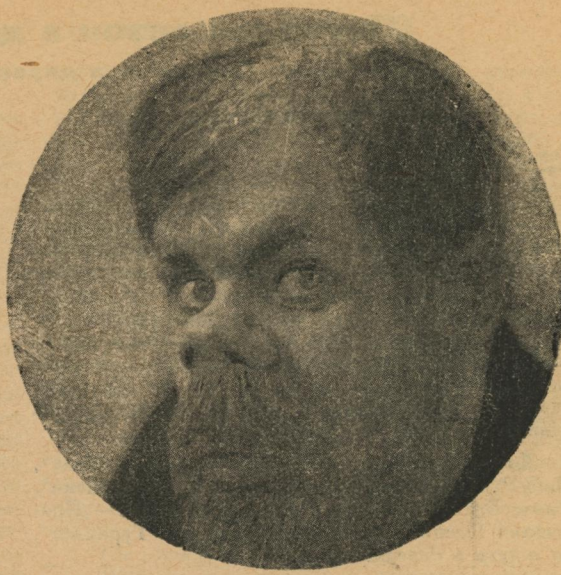
Одеський Державний Драматичний театр

В. Василько

Режисер-постановник Б. Вільнер

Арт. Красноярський в ролі Чира („Люб. Яр.“)

К И Х Ш П А Л Ь Т А Х

Одеський Держав-
ентузіязмом, якого
мби своїм театрам.
и критиків-одещан,
Полон“ проглядає

Дніпровського як:

І що „Дніпровський нашел верные краски не только для изображения лагеря красных, но и для показа подлинного лица петлюровщины. Впервые в нашей драматургии петлюровщина, ее верхи и низы, ее классовые источники и политические связи показаны без шаржа и без прикрас“. („Веч. Изв.“ 3||1—28).

Що до роботи театру над п'єсою „Яблуневий Полон“, то рецензії позначають, що „Яблуневий Полон“ театр вплотную пошел к отображению современности, дал широкую картину, чисто эпического захвата, бурных героических дней гражданской войны на Украине. Спектакль эмоционально—яркий, крепкий, играющий всеми живыми красками, дышащий настоящей жизнью, подлинно революционный, без „агитки“ и дешевого пафоса“. („Известия“)

і що „Постановщик Вильнер отлично использовал все положительные качества пьесы, сумел обработать, смонтировать, динамизировать словесный материал, сумел создать из него спектакль исключительного интереса“.

З поміж виконавців рецензії обох газет, висувують особливо Нятко—Таню, Маяка—Сатану, Шумського—Зіновія, Лісовського—Інспектора УНР, Ковалевського—інтенданта, Осмяловську—Іву та Осташевського—Командира Запорізької дивізії.

„Республіка на колесах“ в Ленінграді

Надзвичайно втішну вістку приніс останній номер „Жизни Искусства“, вістку про успіх „Республіки на колесах“—Мамонтова й одночасно про зрушення на шлях прогресу українського театру в Ленінграді. В замітці—„Украинский—на колесах“, вміщеній у № 8 „Жизни Искусства“ читаємо:

„Одно время судьба „Украинского театра“ вызывала серьезные опасения. Можно было и следовало бояться, что театр погрязнет в псевдо-этнографическом репертуаре, питавшем дооктябрьские украинские подмостки. Однако последняя премьера театра опасения эти в значительный мере рассеивает“.

Про саму п'єсу журнал говорить, що вона:

„очень живо и технически очень доброкачественно высмеивает один из бесчисленных анекдотов южной белогвардейщины“ і дає надзвичайно вдячний матеріал для театральної пародії.

Закінчується замітка так:

„Сдвиг в „Украинском“ ясен. Обнаружились и желание и возможности. Следовательно,—мы вправе ждать подобных сдвигов и в дальнейшем“.

Держдрама в Одесі—„Яблуневий полон“.

Поточний сезон в державних театрах

(Інтерв'ю з директорами театрів)

Столична Опера

Тов. Воробйов

Після фінансового та репертуарного „розгулу“ Столичної Опери минулого сезону, занадто важко було розпочинати поточний сезон. Фінансові рамки примусили керівників опери дуже обережно підходити і до репертуарної програми, і до набору виконавського складу. Довелося обмежуватись невеличкою кількістю нових постанов і наймінімальнішою кількістю акторського та мистецько-керівничого персоналу. І не зважаючи на це Столична Опера все таки поточного сезону взяла курс на підвищення своєї продукції.

До сьогодні ми зробили: „Вільгельма Теля“, „Вибух“, „Червоний Мик“, „Пригоди Гофмана“, „Тарас Бульба“ і тепер закінчуємо балет — „Прекрасний Йосип“, та оперу „Принцеса Турандот“, що підуть в березні місяці.

Поліпшення якості продукції з одного боку, та правильний підхід до організації масового глядача з другого, дали нам можливість поточного сезону притягти в театр на 75—80% організованого глядача. В цій компанії ми йшли трьома шляхами, вживаючи системи серійних абонементів, системи талонних книжок та продажу цілих висгав профспілкам.

Такий порядок організації масового глядача цілком себе виправдав і ми продали абонементів та талонних книжок в другій половині сезону на 48.000 карбованців, супроти 29.000 карбованців першої половини, і 14 вистав супроти 4 першої половини, коли нам пощастило продати професійним спілкам тільки одну виставу та три вистави АКСМУ.

Звичайно, що в справі обняття глядача ми не вичерпали цілком столичних можливостей, проте обмеженість сезону, що його ми мусимо закінчити 1-го квітня, примусила нас припинити дальший продаж абонементів і цілих висгав, хоч попит робітництва на українську оперу чим раз дужче зростає.

Поруч із значним поступом наперед в справі обслуження театром організованого глядача взагалі, ми в порівнянні з першою половиною сезону маємо великі успіхи і в справі обняття робітничого глядача, що їх маємо завдячити поліпшенню якості продукції та спеціальній кампанії на великих підприємствах (безплатні концерти на заводах і доповіді).

До речі згадаю, що й справа інкасації стоїть у нас добре — на 15 лютого ми мали лише 2.000 карбованців боргу за абонементи другої половини сезону.

Дякі успіхи ми маємо також і в роботі мистецької ради, що поточного сезону цілком реорганізована запрошенням представників заводів та фабрик.

Так в коротких рисах виглядає робота Столичної Опери поточного сезону.

Можливо, та й напевне, ми мали цілу низку хиб. Проте не слід забувати, що мистецьке будівництво, а тим паче така молода його галузь, як українська опера, може успішно розвиватись тільки тоді, коли керівники її матимуть активну допомогу всієї радянської суспільності. До цієї активності ми й закликаємо прийдешню конференцію абонементів, яку ми сподіваємося скликати поточного місяця.

Одеська Опера

Тов. Лебединєць

Одеська опера почала поточний сезон 15 жовтня оперою „Сорочинський Ярмарок“ і на першу половину сезону накреслений постановочний план виконала, давши дві оперні прем'єри передбачені планом й одну балетну.

Другу половину сезону нам буде значно важче, тому що намічені нами опери: „Вільгельм Тель“, „Самсон і Давид“ (єврейською мовою), „Черевички“ та балет „Корсар“ заск адні, як на нашій виконавській ресурси. Одеська опера має середню трупу з багатьма нерепертуарними акторами і ми не можемо через це обсажувати своїх спектаклів дублерами, часом будучи примушені давати головні партії другорядним акторам.

Брак прем'єр вискої кваліфікації, примусило нас взятися енергійно за висунення молодяка, поставивши хрест над старою оперною традицією — доручати відповідальні ролі артистам „з іменем“. І ця система дала в нас прекрасні наслідки. Наш театр висунув першу в Союзі жінку-диригента — Сенкевич, молодих співаків, що вже добре себе зарекомендували: Степову, Снібровського, Салій-Співак та інші.

У фінансово-господарчій частині ми так само виконали всі директиви НКО, хоч і з великою потугою скоротивши адміністративно-господарчі видатки на 20%. При тім навіть збільшивши проти шгату склад виконавців дирекції повелося не переступити кошторисних меж. Ішов наш театр в середньому на 57 карбованців у вечір вище суми передбаченої кошторисом.

Перспективи на літо у нас зводяться головним чином до експлоатації пом'якшення, що вже заорядковане нами на час з I/V до 15/VIII. Оркестру і хорові ми на літо частково гарантували роботу. Оркестр матиме роботу тричі на тиждень, а хор організує гастролі по окрузі й на курорти.

Окуальна для нас справа пролонгувати поточний сезон, але чи пощастить це зробити — сказати трудно.

Держсвтеатр

Тов. Лойтер (гол. реж.) і тов. **Левітан** (директор)

Театр почав свою роботу в Харкові з другої половини лютого. До того часу він працював в Одесі. Слід згадати основні моменти роботи в Одесі, щоб знати, з яким досвідом та багажем театр прийшов до Харкова.

В цілій низці нових п'єс: „Юнген“, „Рістократн“, „Бабєф“, „Балатойвес“, а також поновлених старих: „Загмук“, „Пурім шпіль“, „Койменкерер“, „Цвей Кунілемех“, „Шабсе-цві“ та інші, театр намагався задовольнити сьогоднішні вимоги глядача. Ця основна установка нашого театру разом з орієнтацією на масового глядача визначила й формальне його обличчя — конструктивний реалізм. Проте слід позначити, що Єврейський театр переживав гостру репертуарну кризу — немає п'єс, нічого ставити. І коли в українським театрі ця криза поволи спалає, то про Єврейський сьогодні цього сказати не можна.

Практика роботи в Одесі довела нам, що глядач більше охочий до п'єс із сучасного побуту й при тім — п'єс комедійного жанру. Такого переконання ми набули в процесі нашої роботи з робітничим глядачем, що в Одесі przewидиась в формі обговорення в анкетах заартих вистав в формі писаних анкет і обговорення глядачами висгав під

Нарада в справах театру при ВУРПС

Завдання та підсумки театральної роботи профспілок, — цю основною темою почалася нарада.

Тов. Скрипник у своїй промові зазначив основні моменти роботи наради. Зростає культурний рівень робітництва, і перше, що вимагає робітник — це школа для дітей, бо робітник хоче бачити свою дитину освіченою, культурно розвиненою. Друга вимога — „дайш“ театр, „дайш“ справжнє мистецтво.

І от завдання сьогоднішнього дня — дати робітництву гарний театр, дати мистецтво. Надто характерно, що через робітничі клуби проходить за місяць 4.000.000 робітників. Проте робітництво не задоволено цілком з клубної роботи, хоч клуби й мають уже значні досягнення. Клуб не може задовольнити робітника, бо десятки тисяч молодих художників — аматорів, що роблять лише перші кроки в театральному мистецтві, і в клубі ще низький рівень театральної роботи, ще примітив. Хто керує масовою художньою роботою? З 4.000 керівників драмгуртків лише 100 передплачують мистецькі журнали, а останні десь певне не цікавляться справами театральної самоосвіти. Щоб піднести роботу клубів, треба встановити щільний зв'язок між клубом і театром. Кваліфіковані театральні робітники повинні піти до робітничого клубу. В робітничій масі цінують великі таланти — художники, музиканти, винахідники. Їх треба відшукувати, підтримувати. Театр став нашим, він буде наш, треба щоб режисер, актор були під впливом робітничої суспільності.

* * *

Нарада перебігала досить жваво, бо нагромадилося так багато цікавих справ і пропозицій — „дайш“ гарний театр, справжнє мистецтво, доки буде в клубах примітивна гуртківщина, менше халтури в мандрівних театрах, до клубу справжнього художника, виявити молоді робітничі таланти.

Чим і як задовольняються мистецькі потреби робітництва? Є різні організації, що мають заловольняти їх: гарні державні театри, опера, в опери, трудколективи, в „мандрівні зорі“, в кінецькінцем по-над 4.000 драмгуртків у робітничих клубах. Хіба мало? Не мало, а от в резолюції наради говориться, що у нас іде дві окремих галузі, дві ділянки культурно-мистецької роботи: опери,

драмтеатри одно, а численна мережа драмгуртків друге. І перша ділянка не то що не хоче, а навіть і не гатає злизатись з другою. Культивувався навіть такий погляд, що не слід, не доцільно, мовляв, займатись клубом творчою мистецькою роботою, бо не їхня то справа, на те є висококваліфіковані театри, а ви, гуртки, виконуйте поточні завдання радянського культурного будівництва. Це було, це виявлено й це рішуче треба знизити. Робітничі потрібні справжнє мистецтво, а ті більше ніж 4.000 керівників драмгуртків навіть і не цікавляться театральною самоосвітою. До клубу, до робітничих мас ще не підійшов близько художник — артист, в клубі ще немає його впливу, немає його роботи. Через те в клубі, а також і в районних „самодіяльних“ театрах бувають халтурні вистави, беззмістовні примітиви. А то ще такі казуси. В однім робітничім районі робітництво самотужки влаштувало собі театр, прийїхала якась оперетна трупа, і місцеві органи політосвіти передали помешкання театру опереті.

От „мандрівні зорі“

Вони іноді обурюють робітництво своїми здирижувальними замірами. Одна лєнінградська співачка вимагала за один виступ 1.200 карбованців, а другого співака Пірогєва довелося три дні багати, щоб він виступив у клубі металістів. Тим часом робітник не шкодує часу й грошей, щоб за 12 верст піти послухати щось краще, ніж у своїм клубі.

Театральні трудколективи знизуються на живу нитку і під мистецькою етикеткою розносять халтуру. Треба перегрустити їх і з багатьох утворити кращі театральні групи.

На всю широчінь стала на нараді справа життя всіх хиб у мистецькій роботі серед робітництва.

Наближення театру до робітничих мас. Тов. Христівий досить широко розвинув практичні міроприємства щодо цього. Справді, коли щільно підійде театр до робітництва, то в робітничий клуб увільється свіжий творчий струмень, що розвине мистецький смак робітництва, й у нас інтенсивніше піде процес залучення робітничих мас до культурного будівництва. На Україні тепер 60 театрів, з них 9 державних. Проте, хоч їх і відвідує 80% організацій глядачів — робітників і членів профспілок але театри ще далекі від великих робітничих районів. Треба заповнити цю прогалину. На Донбасі, найбільший робітничий центр вийдуть з 1 квітня 6 державних театрів, між ними Столична Опера й „Березіль“. Крім того ще раніше туди поїдуть Заньківчани й Франківці. Там у десятки разів зросте праця, в гущині робітничого населення вони розвинути свою роботу, і робітник побачить вищі зразки театрального мистецтва.

Драматург і театральний робітник, драматург і робітничі маса. Тов. Куліш зазначив, що до цього часу український письменник не знав тих для кого писав, письменник ще не мав можливості щільно підійти до робітництва, щоб одержати нові образи зв'язані з індустрією. Треба їхати до робітничих районів, і письменники поїдуть на Донбас.

Тов. Рабчев від імені гірників відповідаючи тов. Кулішеві говорив, що його приймуть на Донбасі з широкою гостинністю, бо український робітник уже цікавиться українським письменством і хоче бути ближче до своїх письменників, а один з гірників жартом запитав, чи дуже Кулішеве серце, щоб спустити його в шахту. Куліш відповів, що дуже.

Так пройшла нарада, давши нові дужі стимули для планової мистецької роботи серед робітництва й виявивши глибокий процес культурного зростання наших робітничих мас.

час обідніх перерв на підприємствах та в формі вистав на клубні сцени.

З Одеси театр привіз до Харкова нові для нього постанови, і харківський глядач побачить прем'єри: „Юнген“, „Рістократи“, „Бабеф“, „Балатойвєс“, а крім цих нових та старих п'єс, що вже були на нашій сцені торік, ми покажемо в Харкові прем'єру „Блуг“ Б. Оршанського, оригінальну побутувану п'єсу та оброблену п'єсу одного українського драматурга.

Вже перші вистави в Харкові пройшли при аншлагах. Абонементна кампанія дуже поширена. Ми запродали вже 8 вистав профспілкам і гарантовані на 15.000 карбованців абонементами. Більшість глядачів (по-над 60%) організоване робітництво, профспілки, останні кустарі то — що.

Вже розпочато роботу що до виготовлення репертуару на майбутній сезон.

В Одесі театр має невеличкий дефіцит, бо він лишився там зайвий місяць, на що не облічував. Тепер ми маємо гарантовані ресурси п'єрех кошторису, що не тільки покрийть витрати на утримання театру в Харкові, а й нейтралізують одеський дефіцит.

ХРОНІКА

Харків

В Столичній Державній Опері при повній залі проходить опера Лисенка „Гарас Бульба“. Тепер в інтенсивній роботі балет—Йосип Прекрасний (ставити Голейзовський) і опера—Принцеса Туранлот—Пучіні, над оформленням якої вже почав працювати художник Ан. Петрицький.

Державний театр для дітей. Закінчено роботу над п'єсою „Дон Кіхот“—Бориса Зон. П'єсу ставить реж. Кіамський, худ. Цапок, муз. Леванківського, танки Е. Купферової. Перша відчинена вистава піде 11 березня. Наприкінці лютого театр провів три музичних концерти для дітей.

Про використання радіо в політосвітній роботі. За матеріалами, що їх одержув НКО з місць, а також і шляхом обслуговування виявляється, що низова мережа політосвітніх установ недостатньо провадить роботу для організації аудиторії навколо чинних радіоустановок і радіо майже зовсім не використовується для політосвітньої роботи.

НКО звертає на це увагу місцевих політосвітніх робітників зазначивши, що організоване радіослухання мусить увійти в план роботи політосвітніх установ.

Провпорядкування радіомовлення на Україні.

За два роки радіомовлення на Україні значно поширилось. На кінець 1927 року мережа передавальних станцій така:

Харків—2, Київ—1, Полтава—2, Дніпропетровське—1, Одеса—1, Сталіно—1, Зінов'ївське—1, Кременчук—1, Артемівське—1. Багато радіостанцій з'являється й по-за планом за ініціативою місць і провадять роботу безпланово і поза будь-яким впливом політосвіті НКО.

Тепер радіо-рада звернула на це увагу, розробила заходи до усунення цих хиб і свої пропозиції внесла на розгляд Колегії НКО.

Журнал „Музика — масам“. — Укрполітосвіта НКО, ЦК АКСМУ, Всеукраїнське музичне Т-во ім. Леонтовича та Культвідділ ВУРПСУ розпочали видання журналу, місячника масової музичної роботи „Музика — масам“.

Завдання журналу: освітлювати з марксистського погляду основні питання музичної науки, музично-громадського життя й музичного мистецтва в галузях політосвіті соціалу та профосвіти.

Кожен номер журналу „Музика — масам“ складатиметься з таких відділів: 1) провідна стаття, 2) музика в масах (зм ст, форми й методи масової музичної роботи, музика в клубі й сільбуді, в школі, в побуті, музична грамота, то-що), 3) публіцистика, обмін думками, 4) музичне життя УСРР, СРСР та закордоном (дописи з місць, огляди преси, хроніка музичного життя, хроніка музичної творчості), 5) популярно-науковий відділ (популярно-наукові статті з музики педагогіки, історії музики і т. інш.), 6) бібліографія й нотографія, 7) листування, 8) музична розвага, 9) інструктивно-інформаційний матеріал (офіційний), 10) нотний додаток. Крім того ноці даватиметься й в тексті.

Беручи на увагу брак на ринкові музичних видань (нот та книжок з історії музики то-що), журнал подаватиме додатки-ноти для хорів, оркестрів, кобзарів, співів — солістів, а також вміщатиме популярні музично-наукові та музично-історичні статті.

Кожне видання журналу на рік 3 карбованці й кожен річний передплатник має право купувати через Т-во ім. Леонтовича всі музичні видання українських видавництв зі знижкою від 20—30% вартості, а музичні інструменти та приладдя зі знижкою 5—10%.

Чернігів

З початку січня до 1 лютого в Чернігові гастролював колектив руської опери Київського Посередробмису. В репертуарі були: „Аїда“, „Жидівка“, „Борис Годунов“, „Винова Краля“, „Царька наречена“, „Мазепа“, „Демон“, „Євген Онегін“, „Тоска“, „Ріголетто“, „Паяци“, „Кармен“, „Камора“, „Дубровський“, „Черевички“ й „Галька“ (останні дві українською мовою).

Склад артистів, оркестр і самі спектаклі в цілому, були далеко кращі ніж минулого року. Найбільший успіх мали: „Винова Краля“, „Кармен“, „Камора“, „Дубровський“, що пройшли по двічі й залишили гарне враження.

Окремо треба коротенько зупинитись на Гальці та Черевичках, що йшли українською мовою й притягли майже повну залу глядачів.

Коли з музичного боку обидві ці опери пройшли пристойно, то з мовою актори за винятком двох — трьох поводилися непристойно.

Всеукраїнський „День Музики“ на Чернігівщині.

„День музики“ розпочато в Чернігові 27 грудня концертом пам'яті М. Лисенка, повтореним для робітників освіти й Червоної армії.

2 лютого відбувся другий концерт за участю хору й оркестру Будинку Роб. Освіти, Музпрофшколи, хору Трудишколи ім. Коцюбинського та артистів С. Дурдуківського та А. Макарової. Крім того ще впоряджено десятиденну музичну окружну виставку.

Місцева філія Т-ва ім. Леонтовича, перевіривши цього року з успіхом три великі кампанії й Олімпіаду на Х роковини, Лисенківський концерт та „День Музики“, приступає тепер до організаційної та виховничої роботи в самім Т-ві та в робітничих клубах.

Москва

Московський Державний Єврейський Театр в останніх днях березня виїждить на гастролі закордон за маршрутом: Берлін, Франкфурт Лайпціг, Прага, Відень. Перший спектакль в Берліні 1-го квітня. В гастрольну подорож театр бере увесь свій репертуар.

Остання прем'єра театру поточного сезону в Москві — єврейська музкомедія „Человек воздуха“ на тему Шолом Алейхема.

Артисту Аркадіну з Камерного театру, з нагоди 20 річниці його роботи в театрі НКО РСФРР надав звання Заслуженого артиста Республіки.

Щоденник театру.

Мхат II включив у виробничий план сезону 1928—1929 року „Одружіння“ Гоголя. Ставитиме п'єсу М. Чехов.

В театрі ім. Мейерхольда, призначена на 1-е березня прем'єра п'єси „Горе от ума“ відрочена на 9 березня.

В Театрі МГСПС в останніх днях березня піде нова п'єса Кіршона — „На рельсах“.

Театр „Современник“ розпочав роботу над спектаклем „Руслан и Людмила“. Ставить С. Владимировський. Прем'єра в середніх днях березня.

Московський Художній Театр в березні покаже п'єсу Катаєва — „Растратчики“.

Педагогічний Театр готує „Чорний Яр“ — Гумілевського в переробці Афіногенова й „Одружіння“ Гоголя.

ВУФКУ

Нове призначення. На голову Правління ВУФКУ за постановою НКО УСРР призначено тов. Воробйова.

Фільми ВУФКУ врятовані. Підчас пожежи в будинку Центрального Правління ВУФКУ в Києві не згоріло жодного метра плівки. Негативи фільмів „Звенигора“, „Проданий Апетит“ та „Наговір“, що саме в цей час були під загрозою вогню, енергійними зусиллями співробітників врятовані.

Дитячі фільми ВУФКУ. ВУФКУ випустило вже два дитячих фільми „Грив“ (реж. Соловйов) та „Івась та месник“ (реж. Лундін) і незабаром покаже їх на екрані.

Тепер режисер Ердман на Одеській фабриці закінчує ставити дитячий фільм „Безпритульні“ з участю у головній ролі Васі Людвинського, що вже успішно знімався в „Маріїці“ й „Тарасі Шевченку“.

Режисер А. Лундін зараз розробляє дитячий сценарій М. Бажана „Полтинник“. ВУФКУ запрошує до участі в розробленню сценарія науково-педагогічні сили.

Хроніка ВУФКУ. ВУФКУ закінчує монтаж великого хронікального фільму, що обнімає важніші події від імперіалістичної війни до 10-х роковин Жовтня на Україні (за маніфестом ЦВК СРСР). Фільм консулюють Київський Музей Революції та Іспарт.

Крім того, ВУФКУ на 10-ті роковини Червоної Армії покаже короткометражний фільм з життя чорноморської флоти, а також знімки, зроблені підчас маневрів в Одесі 27 року. Окремо з цього матеріалу буде показано спорт в Червоній Армії.

За цей рік починаючи з 1 січня ВУФКУ вже випустило 8 №№ „Кіно-тижня“.

Конкурс на кращий аматорський фото-знімок. Редакція журналу „Кіно“ влаштовує широкий конкурс на кращий аматорський фото-знімок. Детальні умови цього конкурсу буде вміщено в № 3 журналу „Кіно“.

Культурфільми ВУФКУ

ВУФКУ випустило повнометражний науково-популярний (сюжетно-ігровий) фільм „Гонорей“ і одержало вже низку заявок на нього від НК Здравова Союзних Республік.

Тепер ставиться фільм: „Сказ та боротьба з ним“, за консультацією паталогічної Комісії УАН.

Крім того, ВУФКУ підготував постанову фільма „Фізкультура“, що має на меті в науково-популярній формі довести вагу фізкультури в нашому житті.

Великий Історичний фільм.

Режисер П. Чардинін закінчив ставити великий фільм з часів селянських заколотів на Україні в XVIII ст.—„З примхи Катерини II-ої („Зникле село“). З наказу Катерини II-ої було геть знищено село на Україні, що було повстало проти урядових утисків.

„11“ на екрані.

Фільм Дзиги-Вертова „Одинадцятий“ ВУФКУ випустило в прокат і незабаром демонструватиме на кращих екранах СРСР.

На Одеській кіно-фабриці.

На посаду Головного Адміністратора Одеської кіно-фабрики призначено тов. Лучина І. Д.

Зйомки „Джінні Гігінза“ йдуть нормально.

Зйомки картини „Джінні Гігінза“ в постанові режисера Г. Тасіна мало не було припинено через хворобу актора Бучми, що виконує головну роль в картині. Тепер Бучма одужав. Зйомки йдуть нормально.

Кіно-хроніка РСФРР

В Межрабпом-Русь режисер В. Бармет розпочав знімати картину „Параша“ за сценарієм Бели Зоріч і М. Ердмана.

Сценарист Греднео закінчив сценарій „Розлом“ за п'єсою Лавренева й при участі автора.

Режисер Егер закінчив монтажем фільм „Ледяной дом“ за відомим романом Лажечнікова.

Нові фільми

Режисер Іванов і Голай закінчили для Совкіно зйомки картини „Косая линия“.

Режисер Тимошенко закінчив для Совкіно зйомки картини „Два Броневика“.

Совкіно закінчило етнографічний фільм на 6 частин—„Байкал“, що знімався в Бурято-Монгольській Республіці за проводом Кудрявцева.

Режисер С. Комаров закінчив для Межрабпом-Русь зйомки кіно-комедії—„Кукла с миллионами“.

Нові сценарії

Режисер Совкіно Ч. Сабінський розпочав роботу над режисерським сценарієм фільму „Норд-Ост“ за одноіменною п'єсою Щеглова, що продовжує собою „Пугоу“.

Режисер Петров закінчив для Совкіно режисерську розробку сценарія „Займка“. Тема—боротьба з протекціонізмом.

А. Зорич закінчив для Межрабпом-Русь сценарій „Видвиженець“.

Літвіділ Межрабпом Русь прийняв лібрето сценарія К. Еремеева „Митрос Иван Голай“.

Виставка „Искусство движения“

В Москві 21 січня закінчилася 4 виставка „Искусство движения“, організована Хореолаб-Інституту ГАНХ і руським фотографічним товариством. Ця виставка миморуських експонатів (фото, зарисовок, макетів і строїв та діаграм) мала близько 400 експонатів з Німеччини, Австрії та Франції. За кращі експонати присуджені премії окремо для руського відділу й окремо для чужоземного. В руській відділі першу премію одержав фотограф Петров, другу фот. Грінберг, Власівський і Живаго, третю премію фот. Попов, Фролов, Телешев, Чернишов, Дементьев, Живаго, Левенсон.

З поміж експонатів надіслані мистецькими підприємствами й школами відзначені: Берлінська Мійська опера, Віденська пластична школа „Хеллеру“, Московський ансамбль „Мистецтво танку“ ім. Віри Майя.

Після Москви виставку перенесено на два тижні до Ленінграду.

„Родина щіткарів“ заборонена в Польщі

Новозорганізований кооперативний „Робітничий театр“ у Львові одержав в першій половині січня 1928 р. повідомлення від поліції, що три п'єси в тім числі й драма Д. Ірчана „Родина Щіткарів“, заборонені до вистави на території польської держави.

П'єсу „Родина Щіткарів“ вже перекладено на чеську мову й вона вийде окремою книжкою в Празі. На Україні її видало недавно ДВУ, „Український Робітник“.

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Столична Державопера

Кармен

Опера на 4 дії, музика Ж. Бізе

Дієві особи:

Кармен Златогорова
Мікаела селянська дівч. . . Фішер
Фраскіта Оловейнікова
Мерседес Маркова
Дон-Хозе Голінський
Ескаміліо Будневич
Іль Дон-Кайро Маєргут
Іль Ромендо Колюжний
Цуніга лейтенант Ходський

Маралес Коваль
Офіцери, саддати, хлоп'ята, фабричні робітники, цигани, контрабандисти то-що.
Танки 2-го акту в викон. Стрілової й Чернишова (І танок) та Дуленко (ІІ танок) в постан. балет Мессерера. Сучасне оформлення худ. Кігеля. Диригент Ан. Рудницький

Лібрето

Діється в Севільї.

Хозе молодий сержант, що має замірену дівчину зі свого села Мікаелу, одержує через неї звістку від своєї матери. Зворушений Хозе присягається бути вірним Мікаелі.

Поруч з вартівнею фабрики цигарет. Туди йдучи робітниця, циганка Кармен забачила, і вподобала вродливого Хозе. Вона залицяється до його.

Згодом на фабриці скандал. Кармен посварилась і кинула з ножем на якусь робітницю. Лейтенант Цуніга посилав Хозе арештувати Кармен, лишившись з Хозе на самоті вона причаровує його. Хозе дає їй утікти.

В корчмі, де збираються контрабандисти гульня. Найрізноманітніша юрба. Між ними цигани контрабан-

дисти і Кармен. Їм треба йти сьогодні через кордон і вони умовляють Кармен. Та не хоче, почувши, що Хозе вийшов уже з в'язниці. Хоче його побачити, бо тут призначила йому побачення.

Коли всі розійшлись приходить Хозе. Кармен умовляє його йти з нею—стати контрабандистом. Він опирається. Справу вирішує Лейтенант Цуніга, що закоханий в Кармен прийшов до корчми. Він ображає сержанта, а той нерестерпівши шпурляє в нього стільцем.

Хозе бандит. Він у горах з циганами. Мікаела приходить його шукати, та згріє іде матодор Ескаміліо, третій закоханий у Кармен, і єдиний тепер щасливий. Мікаела ховається в печеру. Ескаміліо зустрічається з Хозе. Вони суперники. Бій на ножах. Цигани, що повернулись з гір розбавляють їх.

Знайшли Мікаелу в печері. Вона умовляє Хозе вернутись до матери. Кармен його вже не любить і він іде за Мікаелю, погрожуючи помсти на Кармен.

Перел цимком. Юрба сіріє борців, що йдуть на бій. Коли всі розходяться подруги Кармен попереджують її, щоб стереглась, бо з юрби за нею стежить Хозе і відходять. Кармен хоче по хвилі також іти та її перестріває Хозе. Він благає в Кармен кохання, та вона відповідає тим, що шпурляє його перстень. Ошалілий Хозе забиває Кармен.

КУПУЙТЕ ТИЖНЕВИК

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Ціна одного примірника 20 к.

Арт. Копйова

Тарас Бульба

Опера на 5 дій, 7 картин.
муз. Лисенка

Дієві особи:

Тарас Бульба, полковник козачого війська на Україні, а потім наказний січовий отаман під Дубном-Паторжниський, Сердюк

Настя, його дружина Копйова, Ропська
Остап старший син
Тарасів, Будневич, Гришко
Андрій, молодший син
Тарасів Серета, Базанов
Воевода Дубенський, польський магнат Шаповал
Марильця Воеводівна Секія
Татарка-служниця
В еводівни Мартиненко
Кирдяга Ходський
Кошовий Січи Запорізької Семенцов
Товкач, осаул
приятель Тарасів Мартиненко
Кобзар-посланець Колодуб
Янкель-прибічник Бульбин у війську (Маркитант) Дідківський
Запоріжець у Києві, на майдані Серповський
Ключар Братського монастиря Семенцев
Писар Маєргут
Суддя Мінаєв
Осаул Горохов
Бунчужний Серповський
Постава Гол. Режисера В. Манзія, оформлення й строї
Худ. А. Петрицького
Диригент А. Рудницький
Танки в постан.
балетм М. Моїсеїва

Арт. Будневич

Червоний мак

Балет на 3 дії, 24 епізоди муз. Р. Глієра.

1 дія. 1 епізод

В порту. „Чекають на роботу“.
Кулі: Аркад'єв, Смірнова, Зінченко, Сімі. Наглядачі: Горошко, Турецький, Голишів, Лазурін.

2 епізод

Розвантажують радянський пароплав. „Кулі працюють“.
Кулі й наглядачі ті самі, що в першому епізоді.
Нач. порту Суворов.

3 епізод

Китайський ресторан. „Європейці розважаються“.

Господар ресторану — Муравін.
Мандарини: М'яз, Корик. Європейки: Маслова, Якобі, Імханицька Годар. Європейці: Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський. Служниці в ресторані: Атаманова, Плотникова, Лукашова, Гвозд'єва. Танцюристкі малайки: Дуленко, Перяславцев, Озолінг, Гасенко, Стрілова, Долохова, Штоль, Калініна, Лур'є. Носії паланкіна: Павловський, Скрипниченко, Сакович, Лир. Тай-Хуа, китаянка танцюристка: Сальнікова. Лі Та-чу, наречений Тай-Хуа; англійський шпиг: Литвиненко.

4 епізод

Танок Тай-Хуа на столі — Сальнікова.

5 епізод

Ресторан. „Європа танцює“.
Фокстрот: Маслова, Якобі, Імханицька, Годар, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий.
Тай-Хуа — Сальнікова. Лі Та-чу — Литвиненко. Прислужниці ті самі, що в 3 епізоді.

6 епізод

Пароплав развантажують далі. „Наглядачі та поліцаї працюють“.
Кулі, наглядачі, поліцаї, начальник порту, Лі Та-чу.
Каптан радянського пароплаву — Моїсеїв.

Радянські матроси: Рейнке Маневич, Тарханов, Горохов, Тихомірова, Берг, Горн, Васіна Ланцман, Дунаєвська.

7 епізод

Ресторан „Зустріч Тай-Хуа з капітаном“.
Тай-Хуа, Лі Та-чу — капітан. Нач. порту, господар ресторану.
Танок Тай-Хуа з Лі Та-чу: Сальнікова й Литвиненко.
Фокстрот малайок. Танок Тай-Хуа.

8 епізод

Китайська вулиця „Рікші працюють“.

Рікші, європейці, колодники, кулі, поліція, китаянки, китайчата, мандарини, носії паланкінів.

9 епізод

В порту. „Інтернаціональні матроські танки“.

Індуси — Плетньов і Чернишов, Папуас — Ковальов, Япанець — Литвиненко.

„Яблучко“, танок радянських матросів: Горохов, Гнутий, Горошко, Стоянов, Рейнке Маневич, Барський, Тарханов, Владіміров, Берг, Тихомірова, Васіна, Горн, Ланцман, Дунаєвська, Аркад'єв.

II дія 1 епізод

„Китай вночі“
Англичанин — Суворов.
Тай-Хуа, Лі Та-чу, капітан, змовці, рікші, китаянки, мандарини, човнарі.

епізод

„Шахи“.
Капітан, англичанин, Тай-Хуа, Лі Та-чу.
Шахи: учні студії.

3 епізод

„Курільня опіуму“
Танок мандаринів: Аркад'єв, Владіміров, Гнутий, Горохов. Прислужниці — учні студії. Кошмари — учні студії

4 епізод

„Фальшовані, прокламації“ „Провакація“
Англичанин, Лі Та-чу, змовці, кулі, поліція, капітан, радянські матроси, Тай-Хуа.

5 епізод

Кімната Тай-Хуа. „Зустріч з батьком“.
Тай-Хуа — Сальнікова. Кулі, батько Тай-Хуа — Тарханов.

6 епізод

„Сни Тай-Хуа“.
В половні тисячолітнього Китаю. Мрії й похід: вик. увесь балет та учні студії.

Алажіо: Дуленко, Васіна, Перяславцев, Горохов, Ковальов, Маневич.

Танок з крилами: Плетньов — Чернишов.

Алажіо-Сальнікова, Литвиненко.

Танок — з літви: Дуленко, Ковальов та учні студії.

Танок — Литвиненко.
Танок — Сальнікова.
Фінал — усі.

Шевченківське Свято

I відділ

1) Увертюра на українські теми Златогорова

2) Симфонія — Ревуцького
Диригент Рудницький

II відділ

Литвиненко-Вольгемут, Сокіл, Голинський, Мартиненко, Подорожній, Біля фортеп'яно Ставровський

III відділ

1) Заповіт — Музик. Барвінського
Диригент Рудницький

2) Кантата „Б'ють пороги“ Лисенка виконає: оркестр, хор, та артисти Оперн. Дириг. Вайсенберг. Хормайстер Попов.

Казки Гофмана

Опера на 4 дії Оффенбаха

Переклад О. Варавви

Олімпія Фішер
Джульєта Литвиненко-Вольгемут (засл. арт. Респ.).

Копйова
Антонія Розанова

Ніклаус Златогорова
Голос матери Козакевич

Гофман Голинський
Ліндорф

Допертутто Паторжинський
Копеліус

Миракль

Кресгель Ходський
Спаланцані Дідківський

Шлеміль Семенов
Натанаель Колодуб

Кошеніль Калюжний
Цитичинаціо Маєргут

Герман Мінаєв
Мотер Серповський

Диригент Вайсенберг
Художник О. Хвостов

7 епізод

„Червоний мак“ „До волі до щастя“.
Тай-Хуа — Сальнікова, капітан Моїсеїв.

III дія 1 епізод

„В посольстві“
Чарльстон: Стрілова, Гасенко, Штоль, Калініна, Маслова, Якобі Годар, Берг, Імханицька, Тихомірова, Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський, Горохов, Маневич, Рейнке, Горошко, Владіміров, Муравін.

Танок на таці: Долохова або Штоль, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий.

2 епізод

Китайський театр. Будова театру.
Режисери: Аркад'єв, Тарханов.

бутафори і вістуні — допоміжний склад і учні студії.

Чорт — Литвиненко.

Китайки з парасольками: Переяславець, Васіна, Ландман, Годар. Танок Тай-Хуа — Сальнікова.

3 епізод.

„Прибїрання театру“.

Режисери, бутафори.

Вальс Бостон (див. Чарльстон).

4 епізод.

„Змова“.

Змовці: Суворов, Литвиненко, Тарханов, Аркад'єв.

Китайки з чаєм: Малець, Ужанська й учні студії.

Тай-Хуа і капітан.

5 епізод.

„Церемонія китайського чаю“.

Англичани, європейці, китайки з чаєм.

Танок з отруєним келехом — Сальнікова, Мойсеїв, Литвиненко.

6 епізод.

„Мрії Тай-Хуа“.

Тай-Хуа — Сальнікова.

7 епізод.

Заклик до повстання. Смерть Тай-Хуа. Апофеоз. Сальнікова, Литвиненко й всі учасники.

Діється за наших днів.

Постановка М. Моїсеїва.

Оформлення сцени й строї Худ. Ан. Петрицького.

Диригент — П. Ставровський.

Аїбрето Курилка
Спектакль ведуть: Муравін і Чемезов.

Соло на скрипці Добржинець Пергамент.

Машиніст — І. Калачов, костюмерша — Турчаїнова, парикмахер, гример — Костюнов, бутафор — Т. Янковський.

Лібрето

Радянський пароплав приходить до китайського порту. Його прибуття будить гарячі симпатії до СРСР в трудящих і злобу в європейців та китайської буржуазії, що бояться недоброго для них впливу більшовиків. Проти радянських моряків організовується змова, що її викликає київська артистка Тай-Хуа — („Червоний мак“); розлючені невдачею змовці забивають Тай-Хуа, умираючи, вона заповідає трудящим, що її оточують, боротися за революцію.

Держтеатр „Березіль“

Яблуневий полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Радянського Полку Долінін
Сатана, його брат Кононенко
Матрос Антонович
Таня Бабіївна
Отаман Петлюрівської Дивізії Сердюк
Нещадим Нач. Штабу Подорожній Радчук
Ярославна — Начал. контр-розвідки Чистякова
Іва Титаренко, Смерека, Піліпська
Адам льокай Іви Ходкевич
Шахтар Жаданівський
Гаврилко Гавришко
Гак Стеценко
Малеча Козаченко
Олешко Шутенко
Хлопчик-повстанець Пігулович
Сафо-лінець, вистовий Зіновія Назарчук
Жінка — перша повстанка Станіславська
Жінка — друга повстанка Кривницька
Командарм Бабенко
Ад'ютант Командарма Шутенко
Комдив Гавришко
Вартовий Мілютенко
Пілот Іванів
Санітарка Станіславська
Повстан. перший Білашенко
Повстан. другий Козаченко
Алмазов начальник Гарматн. дивізіону Петлюр. армії Ходкевич
Головань — полковник Бабенко
Хорунжий Діхтяренко
Ад'ютант Іванів
Молот-Ватажок Загону Дробинський
Денісов — Денікінський полковник Мілютенко
Гайдамака перший Хвиля
Гайдамака другий Гавришко
Інспектор — представн. Уряду Савченко
У. Н. Р. Косаківна
Машиністка Гавришко
Чорношличник Шутенко
Вартовий Жаданівський
Релька — інтендант Жаданівський
Ад'ютант перший Хвиля
Ад'ютант другий Жаданівський
Ад'ютант третій Іванів
Дід Хвиля

Седі

П'єса на 4 дії Могема та Колтона
Переклад і композиція додаткових текстів М. Йогансена.

Дієві особи:

Пастор Девідсон Мар'яненко
Міссіс Девідсон (його дружина) Бабіївна
Седі Томпсон Ужвій
Джо Горн (господар гостиниці) Крушельницький
Амеєна (дружина Горна) Пилипенко
Доктор Мак-Фел Антонович
Міссіс Мак-Фел (його дружина) Добровольська, Даценко
Гріс матрос Кононенко
Ходжсон матрос Назарчук
О'Гара боцман Сердюк
Бейс квартирмейстер Балабан
Доуля Горна Пігулович
Моараго слуга тубільці Хвиля
Слуги тубільці, Косаківна, Білокінь, Діхтяренко, Горна
Інтермедія
Шаман Гавришко
Наречена Лор
Вояки: Масоха, Дробинський, Романенко, Сващенко
Жінки: Пігулович, Федорцева
Горна, Косаківна
Музики Жаданівський, Стеценко
Бабенко
Машкари Станіславська, Поло-ріжний, Ходкевич, Кривницька
Тубільці Косаківна, Білокінь, Діхтяренко, Хвиля, Макаренко, Пігулович, Смерека Горна
Косаківна, Федорцева
Постановка реж. Інкіжінова
Відновлює реж. лаборант В. Скляр-ренко
Оформлення худ. В. Меллера
Музика комп. П. Козницького
Танки Вігілева та Купфєрової
Диригент Крижанівський
Спектакль веде Савицький
Червоноармійці, чорношличники, селяни. Гості на бенкеті.
I-ша дія картини: 1. „Пролог“
2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон“ 4. „Політики“ 5. „Сатана поповся“
II дія. 6. „Матросська іділія“
7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.
III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зусстріч“ 15. „Фінал“.
Постановка режисера Я. Бортника.
Реж. Лаборанти } В. Гайворонський
} Макаренко
Художнє оформлення В. Шкляїв
Комреж. О. Савицький

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО

ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

в Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні державного драматичного театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном
музика Богдана Крижанівського,
текст М. Йогансена та О. Вишні.

Юм-Юм . . . Титаренко, Даценко
Лі-ті-фу . . . Чистякова, Стешенко
Піті-Сінг . . . Піліньська
Піп-бо . . . Пігулович
Нанкі-пу . . . Білашенко
Мікадо . . . Романенко, Сердюк
Цу-ба . . . Гіряк
Коко . . . Крушельницький
Піш-Туш . . . Мілютенко
Кі-кі . . . Жадавський
Міністр краси Свашенко
„ війни Козаченко
„ здоровля й морали Дробинський
„ ділових справ Масоха
„ публ. розваг. Хвиля
Бонза . . . Пилипенко
Гвардія . . . Назарчук
Військо . . . Шутенко
Селянин . . . Свашенко
Ослик . . . Назарчук
Професор . . . Кононенко
Астролог . . . Савченко
Пожежний . . . Карпенко
Гейші: . . . Горна, Даценко, Косаківна, Лор, Петрова, Смерека, Станіславська, Стешенко
Моряки . . . Дробинський, Карпенко, Козаченко, Кононенко, Масоха, Свашенко, Лор.

Постановка Валерія Інкіжінова

Оформлення сцени
Вадима Меллера

Відновлює режисер
Лесь Дубовик

Диригент Б. Крижанівський

Виставу веде помрж.
О. Савицький

Бронепоезд 14-69

Драма на 3 дії, 9 картин

Всеволода Іванова
переклад Щербака

Вершина Микита Сергію-
вич . . . Мар'яненко
Настуся—жінка Микити Сер-
гійовича . . . Піліньська
Васька Окорок . . . Сердюк
Синь-Бинь-у . . . Ходкевич
Михась (студент) . . . Масоха
1-й рибалка . . . Козачківський
2-й рибалка . . . Антонович
Дід . . . Гавришко
Молодий Селянин . . . Білокінь
Канадський Салдат . . . Гавришко
Петров . . . Козаченко
Мужик з мосту . . . Радчук
Баба . . . Іловайська
Пеклеванів Ілько Герасимо-
вич . . . Долінін
Маша—жінка Пеклева-
нова . . . Титаренко
Знобов . . . Свашенко
Семенів—матрос . . . Романенко
Ананьїн . . . Шагайда
Вася . . . Карпенко
Тераграфіст . . . Шутенко
Єремєєнко . . . Білокінь
Тьоркін . . . Гавришко
Філонів . . . Ходкевич
Седих . . . * * *
Перший Хрестонос . . . Білашенко
Другий Хрестонос . . . * * *
Япанець шпик . . . Подорожній
Капітан Незеласов . . . Шагайда
Прапорщик Обаб . . . Карпенко
Надія Львівна—мати Незела-
сова . . . Смерека
Семен Семенович далекий родич
Незеласова . . . Радчук
Варя наречена Незела-
сова . . . Добровольська
Сергій її брат . . . Білашенко
Нікіфоров машиніст бронепоезда
14-69 . . . Свашенко

Гайдамани

Поема Т. Шевченка інсценіровка
Л. Курбаса на 3 дії.

Слова поета
Ужвій
Даценко
Смерека
Кривницька
Бабіївна
Петрова
Піліньська
Стешенко
Титаренко
Польща . . . Дробинський
Полковник Койф . . . Радчук
Кондеферат 1—Іванів
2—Ходкевич
3—Бабенко
4—Крушельницький
Карпенко

Шляхтич . . . Карпенко
Лейба . . . Гіряк
Жидівка . . . Верещинська
Жидівчина донька — Лар, Даценко
Титар . . . Подорожній
Оксана . . . Чистякова
Ярема Сердюк, Масоха Білашенко
Гонта . . . Мар'яненко
Залізник . . . Антонович
1 старшина . . . Кононенко
2 . . . Подорожній
3 . . . Романенко
Кобзар . . . Радчук
Запоріжець . . . Свашенко
Гайдамака . . . Савченко
Єзуїт . . . Карпенко
Черниця . . . Пилипенко
1 поспілка . . . Стукаченко
2 . . . Шагайда
Ставив Нар. Арт. Респ. Л. Курбас

Муз. Глієра, Лисенка, Прусліна,
Стешенка

Диригент Крижанівський, Режлаб.
П'ясецький

Виставу веде . . . Савицький

Біженка в манто . . . Федорцева
Учитель—біженець . . . Білашенко
Жінка учителя . . . Іловайська
Начальник залізничної стан-
ції . . . Подорожній

1-й салдат } з бронеп. . . Романенко
2-й салдат } . . . Білокінь

Селяни, повстанці робітничих май-
стерень, салдати.

Постановка режисера Тягна Бориса

Режис. лаборант . . . { Гайворонський
П'ясецький

Оформлення сцени за ескі-
зами . . . Шкляйва

Виконує художник . Сімашкевич

Виставу веде пом. реж.
Савицький

Держ. Харн. Театр

Розлом

Дієві особи:

Версєнев Євген Іванович, Командир
крейсера „Зоря“ Овдієнко.
Софія Петровна, його жінка

Тетяна } дочки Вер-
Ксеня } сєневих { Зарницька
Фон-Штубе, лейтенант, } Масляченко
чоловік Тетяни Лешко
Сокирко.

Глаша покоївка у Версєневих
Олішівка

Ярцев, по- } члени коміте-
лковник ту „Защиты
Польовий } родини и
поручик } свободы“

Адмірал Міліцин Тагаїв
Флаг-офіцер Хорош
Успенський, член ЦК есерів
Кречет.
Воронко

Петро Хваткин, матрос червоноар-
мієць, делегат тимчас. Уряду
Домашенко
Чалишенко

Мічман Гавський
Вахтенний начальник Свічкаренко
Годун Артем, Голова комітету
крейсера „Зоря“ Ватуля

Панов, член Центробалту
Ходимчук
Швач } Боц. Кр. } Петлішенко
Бремєйв } „Зоря“ } Благополучний
Радість Поліський
Мітрич, матрос „потьомкинець“

Лосів } матроси . . . Крамаренко
Пузир } Твердохліб
Матроси: Літвінов, Павлусенко-
Лосів, Червуха, Щкурат, Благо-
получний Удовенко, Трудлер,
Потоїв та співробітники театру.

Постановщик — Л. Кліщеїв
Оформлення — Босулаїв
та Магнер.

Виставу веде — Благополучний.

Гріх

Драма на 3 дії В. Винниченка

Дієві особи:

Марія Ляшківська . . . В. Варєцька
Ніна Скуратова
Іван Чоботар (її чоловік) . . . Хорош
Стадінський Ватуля

Ніздря Сокирко
Середчук Твердохліб
Ангєлокек Чалишенко

Михась Гавський
Вахмістр Благополучний
Пристав Потоїв
Шпиг Павлусенко

Дворник Удовенко
Щкурат
Воронко

Поліцаї
Червуха

Режисер — Ватуля

Виставку веде — Поліський
Суфльор — Літвінов

Держ. Єврейський театр

Пурим Шпиль

(Єврейський Балаган) в 3 д. с пло-
логом

(Композиція текста по варіантам
єврейських народних комедій — Єфр.
Лойтера)

Діючі особи:

Царь Ахашвейрош . . . Стрижевський
Царица Вашти Ива Вин, Кулик —
Терновская

Царица Эстер Ада Сонц
Гомон (главнокомандующий)
Израэль, Парчев

Мемухн (гофмейстер) Нугер
Кенцлер (нач. канцелярии) Динор,
Абрамович

Мордхе Мерензон
Лекерлойфер Гольман
Паяц Жаботинский

Лойфер Сигаловская
Доктор . Парчев, Израэль, Берди-
чевский

Карнавальний раввин . Герштейн
Постановка Эфр. Лойтера
Художник Исахар — Бер Рыбак

Музыка С. Н. Штейнберга и Пуль-
вера
Танцы . Е. Вигилева и Г. Гангеса
Лаборант Д. Ф. Стрижевский

Дирижер . С. Н. Штейнберг (инст-
рументовка его-же)
Спектакль веде С. Такса

Підземна Галичина

Драма на 5 дій
М. Ірчана

Данило (залізничний роб) Твердо-
хліб

Клим (його син) Поліський
Оленка (його дочка) . . . Горленко
Лесь Овдієнко

Томко Хорош
Гуральський (комісар поліції) Пет-
лішенко

Гайовський — Веселовський Дома-
шенко
Адам — Микитюк — Шевчук Крама-
ренко

Вронський (сержант поліції) Свіч-
каренко
Михась (шевський учен. челядник)
Скуратова

Мартин (лісовий сторож) Ходимчук
Червуха

Робітники: { Ефремов
Удовенко
Чалишенко

Благополучний
Гавський
Воронко
Павлусенко

Жандарми: {
Постановка:
Головний Режис. Загаров

Суфльор Літвінов
Виставку веде: Пом. Реж. — Полі-
ський

Загмун

Трагедія в 4 д. (6-ти картинах)
А. Глебова, пер. Э. Фининберга.

Діючі особи:

Зер-Сибан, освобожденный раб —
Стрижевский.

Нингир-Син, Ассирийский наме-
стник г. Ларака — Генри Тарло.
Нингал-Умми, его жена — Ада
Сонц.

Бель Найд, придворный музыкант
— Жаботинский.
Убар Ирситим, мелкий купец —
Израэль.

Ильтани, его дочь — Кулик-Тер-
новская.

Хасина, его жена — Рубинштейн.
Авимейлах, старый именитый ку-
пец — Нугер.

Амур-Бел, работороговец — Ме-
рензон.
Старый торговец — Парчев.

Ишмур-Набу, Богатый купец —
Якоби.

Хозяин харчевни — Бердичев-
ский.

Зер-Бани, жрец — Гольман.
Имурим сын, жрец — Герштейн
Саргал-ниниб, главнокомандую-
щий — Баршт.

Нирари Ад'ютант Нингир-Сина
Липоведский.

Энакани главная рабыня Иль-
тани — Шейнкер
Мар-Аммурим Абрамович

Эабани Парчев.
Ирумбал Динор.
Аднаиа Гольман.

Уруру Сигаловская.
Орбан Бердичевский
Бель-Харани Гольман

Римсин Якоби.
Туманиту Крамер.
Продавцы: Камей, Апельсин —
Надина, Капчевская.

Продавцы: косметики, воды —
Эйдельман, Грин.
Писарь Крамер.

Кадишгы Рубинштейн, Брик,
Паскевич.
Женщина Мурованная.
Рабы, воины.

Постановка Э. Лойтера.
Художник И. Рабичев.

Музыка и оркестровка Ю. Мей-
тус.

Хор, гимн рабов и песенка
негра И. Ройзентура.

Хореографическое оформле-
ние и танцы Е. Вигилева и Г. Гав-
гес.

Дирижер С. Штейнберг.

Лаборант Д. Стрижевский.

Спектакль веде С. Такса.

Цвей Кунилемлех

(по Гольдфадену)

Комедія-водевіль в 8 епізодах

Действующие лица:

Пинхес Мерензон
Ривке Надина
Хане (Кароліна) . . . Кулик-Тернов-
ская
Калмен (Сват) Стрижевский
Зельде Элишева
Мотл Жаботинский
Кунилемл Нугер

В интермедиях

Баршт, Брик,
Бидер, Грин,
Крамер, Липо-
ведкий Мосия,
Паскевич Том-
бак, Якоби, Эй-
дельман.

Постановка: Эфр. Лойтера
Музыка: Штейнберга
Художник: И. Н. Рабичев
Тексты песен: Авр. Кагана
Танцы: И. Бойко
Дирижер С. Штейнберг
Лаборант Д. Стрижевский
Спектакль веде: С. Такса
Антракты после 4 и 6 епізодов

Ристократи

В 3-х актах по Шолом-Алейхему

Постановщик—Н. А. Норвид.
Художник—проф. И. Эпштейн.
Музыка—С. Н. Штейнберга.
Хореография—Г. А. Гангес.
Обработка текста—Волкештейн-
на и Норвида.
Лаборант—И. М. Израэль.
Г-н Гольд—Нугер.
М-м Гольд—Надина.
Натан Мойсеевич—их сын—Аб-
рамович.
Сашка—их сын—Сигаловская.
М-м Петах—Шейнкер.
Колорада—ее дочь—Кулик-Тер-
новская.
Анна—ее дочь—Эйдельман.
1-я дама—Рубинштейн.
2-я дама—Мурсванная.
Кубебе—доктор Израэль, Баршт.
Лакриц—доктор—Герштейн.
Табакшмекер—доктор—Гольман.
Сват—Динор.
Даниэль—эконом Гольда—Тарло
Геври.
Рикл—кухарка Гольда—Ада
Сонц.
Герц—слуга—Мерензон.
Лиза прислуга (1 и 2 акт)—Эй-
лишева.
Фаницка—проститутка (3 акт)—
Эйлишева.
Ревочка—прислуга Гольда—Ива
Вин.
Иохвед—ее мати—Капчевская.
Калман—сапожник—Стрижев-
ский.
Брайна—кухарка—Капчевская.
Прислуга Гольда:—Эйдельман,
Паскевич, Грин, Брик.
Лакеи:—Крамер, Бикер, Томбак,
Баршт, Липоведкий, Носин.
Спектакль веде:—С. А. Такса.

Театр „Веселий Пролетар“

Колотнеча

Комедія-Сатира на 4 дії Ніку-
ліна та Ардова
Переклад Захаренка
Грають:

Мягкий Зав. Держпримусу—Воло-
шин, Швагрун
Чудаків—Зам. Зав. Держпримусу
Маківський, Колесниченко
Наривайтіс—Зав. Відділом поста-
чання Держпримусу—Франц-
ман
Поліна Олександівна його дру-
жина—Романенко, Грай
Ляп Зав. Відділом Складів Держ-
примусу—Грипак, Селюк
Одарка Павлівна його дружина—
Лихо
Клавочка її сестра—Базілевич
Кулішов комендант Держпримусу—
Хотишевський, Дрозд
Гапка—Горінь
Квасюк—машиністка Держпримусу
—Степанова, Малеча, Тра-
винська
Кругленький бухгалтер Держпри-
мусу—Щербина
Іван Ярмоланович—касір Держпри-
мусу—Риманів, Волошин
Кобельман—репортер газети „Ве-
черній ранок“—Дрозд, Грипак
Професор Чайкін—мешканець спів-
житла Держпримусу—Лойко
Кур'єрша Дуня—Беріжна
Мешканці співжитла { Степанова
Держпримусу { Мітіна
Горнятко
Риманів
Зайців—робкор газети Держпри-
мусу „Маяк Рахівника“—Гор-
нятко, Малігрант
Фокін—монтьор Держпримусу—Ма-
лігрант
Очкаста Член Місцкому Держпри-
мусу—Горінь
Постановка Режисера Х. Шмаїна
Виставу веде пом. реж. Б. Берлянт
Режлаборант І. Маківський
Оформлення сцени та строї худ.
Саннікова
Музыка—Заграничного.
Художник—Грипак.

Вечір українських дрібно-образів

I відділ

Василь Стефаник—картини війни,
злиднів, національного поневолен-
ня Галичини

1. Катруся

Батько Селюк
Мати Щелкунова
Катруся Беріжна
Кум-сусід Риманів

2. Дитяча пригода

Мати Митіна
Василько Малеча, Базілевич
Настка Степанова-Мала

3. Марія

Марія Грай, Романенко
1 жінка Степанова Старша
2 „ Щелкунова
3 „ Травинська
Катерина Лихо

1 козак Волошин
2. „ Дрозд
3 „ Хотішевський
4 „ Малегрант

II відділ

1. Entre confereanciv—слова Са-
мотного, Конферанси:—Волошин,
Лойко, Францман, Базілевич,
Швагрун і інш.
2. Халуї (брат)—Пародія—Ка-
пельгородського

Голова сільради Дрозд
Жінка Лихо
3. Ярмарок монолог—О. Вишні-
вик.—Г. Лойко
4. В суді (як вони українізували)
діалоги:—М. Левицького
Слідчий Волошин, Швагрун
Церковний сторож Щербина
Селянин Селюк
Дід Хотішевський
Старшина Малегрант

III відділ

1. Обиватель "Шарж Автоші Ко
Обиватель—Францман, Малегрант
Міліцію нер Швагрун
Бандит Колісниченко
2. Ганка—голова—водевіль зі спі-
вами й танками

Ганка Романенко
Добровольська
Клим її чоловік Базілевич
Малеча
Кум Селюк
Дід Матвій Волошин

Драматична обробка й режисура
Я. Бортник

Реж. лаборант—І. Маківський.
Оформлення сцени та строй—худ.
Грипак

Музыка З. Заграничного. Хорео-
графія Е. Купферової виставу веде
помреж. Б. Берлянт

КУПУЙТЕ
ІЛЮСТРОВАННИЙ
ТИЖНЕВИК
„ВСЕСВІТ“
ЦІНА ОДНОГО №
15 коп.

Шпана

Ексцентро-комедія на 3 дії
Ярошенка.

Дієві особи:

Стрижак Зам. Зав. кустпрому—**Во-
лошин, Швагрун**
Олька—машиністка Кустпрому—
Лихо, Грай.
Бухгалтер Кустпрому—**Францман,
Грипак**
Довгаль кур'єр—**Дрозд**
Шершепка—**Маківський**

Службовці Кустпрому { **Риманів**
Шербина
Горінь
Беріжна

Хазяїн пивної—**Шербина**
Офіціанти—**Горнятко, Брувко**
Одвідувачі пивної—**Мітіна, Степа-
нова, Селюк, Швагрун, Базі-
левич, Романенко**

Повії—**Щелкунова, Травинська**
Безпритульні—**Беріжна, Малеча**
Секретар Нарсуду—**Хотишевський**
Робітник—**Риманів**

Музиканти в пивній—**Малігрант**
Колесниченко, Горінь
Селянин—**Селюк**

Sketing-ring

Конферанс—**Грипак, Лойко**
Балагури—**Романенко, Мітіна,
Маківський, Степанова,
Горнятко**

Постановка режисера **Я. Бортника**
Оформлення сцени та строї худ.
М. Сімашкевич

Хореографія—**Е. Купферова**. Му-
зика—**Заграничний**
Художник—**Грипак**

Театр Музкомедії

Ярмарка невест

Муз. ком. в 3 действ. **Якобы**
Джек Гаррисон **Янет**
Флора, его жена **Каренина**
Люси, его дочь **Попова**
Том Миглес **Бравин**
Бэсси, камеристка Люси **Болдырева**
Граф Ротенберг **Таубе**
Фриц, его сын **Таганский**
Шериф, хозяин гости-
ниці **Шадурский**
Пастор **Толин**
Юноша **Ромашкевич**
Нотариус **Забайкалов**
Капитан **Брянский**

Постановка гл. режиссера
Ф. С. Таганского
Главн. дирижер . . . **Спиридонов**
Прима балерина . . . **Пельцер**
Балетмейстер . . . **Квятковский**
Ведет спектакль . . . **Маленский**

Ольга, его жена . . . **Шульженко**
Богданович **Шадурский**
Сильвиона, его жена . . . **Меджи**
Прасковия **Каренина**
Негуш, секретар посольства . **Янет**

Постановка главн. режи-
сера . . . **Ф. С. Таганского**
Дирижує гл. дир.—**Спиридо-
нов**

Балетмейстер . **А. С. Квят-
ковский**
Прима-балерина . **Н. В. Пель-
цер**

Ведет спектакль . . . **Мален-
ский**

Колокола Корне-
вила

Муз. комедія в 3 действ. и 4 кар-
тинах, муз. **Р. Планкета.**

Действующие лица:

Маркиз **Бравин**
Жермен **Белецкая**
Гаспар **Васильчиков**
Серполетта **Наровская**
Сгаршина **Хенкин**
Жанна **Меньшикова**
Гертруда **Муравьева**
Манетта **Миловидова**
I-й нотариус **Брянский**
II-й нотариус **Десямар**
III-й нотариус **Забайкалов**
Гренише **Лентовский**
Кашалот

Постановка гл. режис.

Ф. С. Таганского

Дирижує гл. дирижер

Н. А. Спиридонов

Балетмейстер **А. С. Квятковский**

Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Суфлер **А. В. Серебренников**

Руський Театр ХОРПС

Разлом

Пьеса в 4 д. Бориса Лавренева

Годун Артем, председатель
Судового комитета крейсера
„Зоря“ **Крамской**
Берсеньев, командир крейсера
„Зоря“ **Привалов**
Софья Петровна, его жена **Галицкая**

Татьяна } его дочери . **Озорнова и**
Ксения } **Полинова**
Ларина

Фон—Штубе, лейте-
нант, Полковник Ярцев,
Поручик Полевой

Шатов
Котляров
Пронский

Швач } Боцманы **Валентин**
Еремеев } крейсера **Станкевич**

1 } Мичманы . . . **Аратов**
2 } **Орлов**
3 } **Ржевский**

1 } **Нарский**
2 } **Пронин**
3 } **Рожанский**
4 } **Ижевский**
5 } **Стрепетов**
6 } **Афросимов**
7 } **Штейнберг**

Митрич, „Потемкинец“. **Субботин**
Милицын, контр-адмирал **Бравич**
Успенский, член Ц. К. эсе-
ров **Кропотов**

Петр Хваткин, черноморец деле-
гат **Глушенко**

Панов член центробата . . . ******
Горничная в доме Берсенье-
вых **Никитина**

Матросы: **Найманов, Кравец, Свет-
лов, Курушин, Роевский, Рав-
ский, Спиридонов.**

Постановка главного режи-
сера **Д. А. Крамского**

Оформление сцены **С. Ф. Илюхин**
Музыка **И. Горинштейн**

Спек. наст. **С. В. Нарский**

12 часов ночи

Муз. комедія в 3 действиях

Муз. **Лео Ашер**

Гействующ. лица:

Томас Эбнер **Таубе**
Ханзи, его дочь **Попова**
Фринц Шталь **Райский**
Марин'єр, швейцар **Янет**
Муши фон Эгенбург . **Болдырева**
Роза, ее тетка **Каренина**
Карл Хельмер, фабрикант **Гедройд**
Жан, камердинер **Десямар**
Стеффи, горничная . . . **Меджи**
Помощник режиссера **Забайкалов**
Алоизий, оберкельнер . **Брянский**
Дети, цветочницы, посетители ка-
баре.

Главный режисер **Ф. С. Таганский**

Дирижує . **С. Д. Соляшанский**

Балетмейстер . **А. С. Квятковский**

Прима-балерина . **Н. В. Пельцер**

Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Суфлер **В. А. Серебренников**

Театр Пролеткульт

Ночь перед Рождеством

Театральное игрище в 3-х действиях, 6-ти картинах с пением и танцами

1. Чуб, кулак Туманский
 2. Оксана его дочь Васильева, Ханченко
 3. Одарка, подруга Оксаны . . . Бурштейн, Ермакова
 4. Голова Предсельсовета бюрократ Белопольский Гальперин
 5. Дьяк Гандель, Чишко
 6. Панас, кум Чуба . . . Алимов, Белопольский
 7. Вакула, кузнец . . . Гордиенко, Дудецкий
 8. Сохоха, самогонщица . Богданова, Майзель
 9. "Чорт" Иван Иванович . . . Гаремов, Давыдов
 10. Зозуля Асташева, Чишко
 11. Старуха Свистунов
 12. Дядьчиха . Ермакова, Майзель
 13. Васютка (маска) . . . Грудницький
 14. Калинин (маска) . . . Алимов
 15. Милиционер Хотянов
- Девки—Бурштейн, Богданова Васильева, Ермакова, Лиговская, Майзель, Ханченко, Федоренко
Парни—Асташев, Гаремов, Гордиенко, Грудницький, Давыдов, Дудецкий, Гандель, Качеров, Хотянов, Яковлев
- Текст парада и колядок И. Кальский
Композиция спектакля и постановка Захария Вина
Режиссеры-Лаборанты Гальперин, Дьяков, Фурсов
Музыка Дмитрия Клеванова
Танцы в постановке Эрвины Купферовой
Художник спектакля Анатолий Босулаев
Дирижер Клеванов
Концертмейстер . . . Розенштейн
Парики Левака
Машинист сцены . . . Дорошенко
Костюмы Дудецкая
Свет Кудрявцев

Програми радіомовної станції НКО та Наркомпочтеля

6-го березня
Радіомовна станція Наркомосу
від 18-15—19 год.
**Камерний концерт піаністки
Славинської**
Музкервник—т. Полфьорів
Дитячий кучок і Хабанера Дебюсі, Еспанський танок Грановець, Дві прелюдії Хозе-Антоніо, Сьогодні Альбеніція викон. Славинська

7-го березня
Радіомовна станція Наркомосу
від 11 до 13 год.
**Ранковий робітничий
концерт**
Музкервник—г. Полфьорів
Концертмайстер—т. Мідний
Думка, Дихають тіло. Степовий спів Терещенко
Погасло сонце, Як почуєш вночі—Степовий спів. Власов
Коваль Єщенко
Романс і Над дніпрового сагою—Лисенка . . . Куриленко

8-го березня
Радіомовна станція Наркомпочтеля (хвиля 1700 метр.)
"День робітничий"
Музкервник—т. Ліницький
Концертмайстер—т. Пактовський
Фантазія з опер. "Кармен", "Федора" Джорланія, "Шарка" Сметана, Дочка воздуха Борк . . інстр. ансамбль
"Таміла" Френч . . п'єса арт. театру "Березіль"
Пісня француз. швачки Васильєва Буглая, Карманьола, Грузинська пісня Фереспів Афанасьєва
Революція Лядовського, "Уворот" Буглая Максимін

8-го березня
Радіомовна станція Наркомосу
Камерний концерт віолончеліста Гельфандбейна
Музкервник—т. Ліницький
Сената й Дрібні Гельфандбейн
п'єси Брамс виолончель Миколаєнко

9-го березня
Радіомовна станція Наркомосу
**Ранковий робітничий
концерт**
Музкервник—т. Сердюк
Марш "Браво молодці" Тейке, Увертюра "Еспанська" Колер-Беа, Вальс Вальтейфеля гра . . . Інстр. ансамбль
Р. Ст.
Мсгила, Гольдштейн, Кричевський
Шор. Гельфандбейн, Пактовський

10-го березня
Радіомовна станція Наркомпочтеля
"Вечір розваги"
Музкервник—т. Богуславський
Концертмайстер т. Пактовський
Сатира викликана особою—Т. Шевченка
Читання з Шевчківського № ж. "Червоний перець", Шевченківська мова "Україні з уймось" О. Вишні—Козачківський
"Поновлений словник-справочник" для приїжджаючих на Україну иностранцев из Москви, Курска и т. т. (сатира)—Богуславський
Дві сюїти на Українські теми Акі-самбаль Х. Р. Ст. менка, Сюїта—Барвинського . . . Шора

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

перший і єдиний журнал української кінематографії

КІНО

Виходить 3-й рік

Виходить 3-й рік

місячник

Видає Всеукраїнське Фото-Кіно-Управління

Журнал КІНО вміщує багатий матеріал: ілюстративний, художній, статейний та хронікальний з радянської та закордонної кінематографії

На протязі 1928 р. редакція журналу ВЛАШТУЄ НИЗКУ КОНКУРСІВ З ПРЕМІЯМИ: ФОТОАПАРАТ, БЕЗПЛАТНИЙ РІЧНИЙ КВИТОК ДО ВСІХ КІНО-ТЕАТРІВ ВУФКУ НА УКРАЇНІ, КОМПЛЕКТИ ПОПЕРЕДНІХ РІЧНИКІВ ЖУРНАЛУ то-що

Річні передплатники журналу одержать БЕЗПЛАТНО багатолітній КІНО-АЛЬБОМ ВУФКУ

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: На рік 1 крб. 65 коп.

На 6 місяців " 85 "

Окреме число " 15 "

Комплект журналу КІНО за 1926 р. 3 " "

" " " 1927 р. 3 " "

Передплату можна слати також поштовими марками.

Надсилати передплату на адресу:

В-во журналу КІНО, Київ, бульвар Т. Шевченка, Ч. 12, ВУФКУ.

ПЕРЕДПЛАТА НА 1928 РІК

П
Е
Р
Е
Д
П
Л
А
Т
А
Н
А

НОВЕ МИСТЕЦТВО

ІЛЮСТРОВАННИЙ ТИЖНЕВИК ВИДАННЯ
ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ НКО УСРР

МІСТИТЬ статті в справах театру, образотворчого мистецтва,
музики й кіно, рецензії, хроніку мистецького життя

Програми й лібрето всіх харківських та київських театрів,
списки п'єс дозволених вищим репертуарним комітетом

1928

Р
І
К

КОНТОРА
Й РЕДАКЦІЯ:
ХАРКІВ,
ВУЛ. К. ЛІБ-
КНЕХТА, 9,
ТЕЛ. 1-68

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

на 1928 рік

На 12 міс. 8 карб.

На 6 міс. 4 карб. 25 к.

На 3 міс. 2 карб. 25 к.